

SLOVENSKI ŠTAJERC

Iz naroda za narod!

«Slovenski Štajerc» izhaja vsak drugi četrtek, datiran z dnevom naslednje nedelje. — Naročnina za celo leto 2 K. — Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati naprej. — Cena oznanil je za eno stran 32 K, za $\frac{1}{2}$ strani 16 K, $\frac{1}{4}$ strani 8 K, $\frac{1}{8}$ strani 4 K, $\frac{1}{16}$ strani 2 K, $\frac{1}{32}$ strani 1 K. — Pri večkratnem oznanilu je cena posebno znižana. — Za oznanila (inserterate) uredništvo in upravništvo ni odgovorno. — Uredništvo in upravništvo je v Kranju (Kranjsko). — Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj. — Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje poslati do ponedeljka pred izdajo dotične številke.

Št. 9.

V Kranju, dne 27. novembra 1904.

I. letnik.

Vsi naši somišljeniki, na delo!

Kdor nam pošlje sedaj naročnino za prihodnje leto, dobi letošnje številke brezplačno.

Stiger in protestantizem.

Prodajna številka ptujskega «Štajerca» iznenadila nas je z neko izjavo slovenjebistriškega kramarja Alberta Stigerja, v kateri se isti bridko pritožuje čez svoje «klerikalne» nasprotnike, ki so mu baje očitali, da je postal protestant, zatrjuje, da je s celo svojo družino katoliški, renomira s «tolikim številom» pri volitvi zanj oddanih glasov in zagotavlja, da bode interese svojih volilcev vedno po vseh svojih močeh (sic!) zastopal. To izjavo si hočemo malo natančneje ogledati že zaradi tega, ker je ž njo Stiger nastopil prvokrat v javnosti kot poslanec, če ne upoštevamo one krokarije pri Neuholdu, pri kateri se je pokazal tudi kot govornik med šnopsarji.

Stigerjevi izjavi nasproti konstatiramo sledeče:

Ni res, da bi bili Stigerjevi «klerikalni nasprotniki» že pred volitvijo napeli vse sile, da bi mu izpodkopali zaupanje pri volilcih. Res pa je, da, ako bi bili ti «klerikalni» nasprotniki Stigerjevi, t. j. vsi Slovenci, katerih še Stigerjevo žganje ni popolnoma omamilo, napeli vse svoje sile, bi bila Stigerja njegova kandidatura tako telednita ob tla, da bi se mu ne ljubilo nikdar več kandidirati. Ni res, da se je Stigerju izpodkopavalo zaupanje, katero se mu je dosedaj baje izkazovalo v prav obilni meri tudi od Slovencev, sosebno od kmečkega ljudstva. Res pa je, da Stiger pri Slovencih sploh ne vživa in ni vžival nikakega zaupanja, ampak le pri onih zapeljanih duševnih revežih, ki se pustijo z njegovim žganjem pitati in so v žganju že zapravili svoje možgane. Ni res,

da se je med ljudstvom trosila taž, da bi bil Stiger izstopil iz rimsko-katoliške cerkve ter postal protestant, in da se je ta laž že razširjala tudi v «klerikalnih», to je slovenskih časnikih. Res pa je, da kaj takega ni nihče govoril in noben časopis pisal. Ni res, da Stigerju nasprotniki niso mogli ničesar po pravici očitati. Res pa je, da se mu z vso pravico sme očitati, osobito uvedenje onega preneumnega streljanja proti toči, katero je sicer Stigerju dobro zaleglo, pohorskim kmetom pa uničilo skoraj vse vinograde, ki so vsled toče in rje baš zadnja leta izgubili vsako vrednost. Ni res, da se je Stiger vedno in povsod spoznal za katoličana. Res pa je, da mu je katoliška cerkev d veta briga. Ni res, da Stiger ne misli in nikoli ni nameraval prestopiti k protestantizmu. Res pa je, da je po svojem mišljenju že zdavno protestant in si le ne upa javno prestopiti k Lutrovi veri, ker dobro ve, da bi potem bila «fuč» njegova kramarija, «fuč» njegovo poslanstvo.

Kaj je toraj v celi izjavi resničnega? Edino, kar verjamemo, je v izjavi to, da bo Stiger interese svojih volilcev vedno po vseh svojih močeh zastopal, to se pravi: on se bo v Gradec vozil, v zbornici poslušal in dijete vlekel; dalje namreč vse njegove moči ne segajo. Cela izjava Stigerjeva ni drugega ko pesek v oči, humbug, s katerim Stiger svoje volilce farba. Hotel se je pač enkrat podpisati kot poslanec in zaradi tega je objavil izjavo, ki je pa ravno tako zvita in neumna kakor druga izjava neke Barbare Vračko, ki pripoveduje na dolgo in široko, da jo je njen mož štiri mesece noč in dan vzdigal iz ene postelje v drugo, vsled česar je deset mesecev pozneje ozdravela, in s tem dokazuje, da njen mož ni nemškutar, v resnici pa hoče le povedati, da ni Neža ampak Barbara. Niso bila časniška poročila o Stigerjevem protestantizmu zvita, pač pa je zvita Stigerjeva izjava. Časopisi so poročali popolno resnico, Saj že vsak otrok ve, da Stiger podpira razširjanje Lutrove vere v Slovenski Bistrici, koikor mu je le kot mestnemu županu to mogoče.

Slovenci! Zahtevajte v vseh gostilnah „Slovenskega Štajerca“!

Takih gostiln, kjer „Slovenskega Štajerca“ ni na razpolago, se ogibajte!

Kdo pa vabi protestantskega pastora v Slovensko Bistrico, kjer ne najdeš več kot kvečjemu štiri protestante, če jih tudi z električno lučjo iščeš pri belem dnevu? Kdo mu pošilja vozove na kolodvor? Kdo ga prijateljsko sprejema v svojem stanovanju? Kdo se udeleži vsakokrat protestantske službe božje? Samo to so časopisi poročali o Stigerjevem protestantizmu in nič drugega. Stiger misli, da bo igral v Slovenski Bistrici ulogo mogočnega, čegar postopanja si ne bo upal nihče kritizirati, naj uganja še take kozlarije. V tem pa se temeljito moti. Mar je pričakoval, da bode skoz in skoz katoliško mestno prebivalstvo, ki je dosedaj vsaj v verskem in kolikor toliko tudi v narodnem oziru imelo mir, se pustilo na takšen brezobziren način od mestnega predstojništva izzivati s frankfurtarskimi cunjami in protivstrijskimi demonstracijami, kot se je to v zadnjem času zgodilo, in bo mirno gledalo, kako sam mestni predstojnik, čegar obstanek in neobstanek je odvisen edino le od milosti katoličanov, podpira razširjanje druge vere? Potem pa se še baha, da mu ljudstvo izkazuje zaupanje v obilni meri! Mi pa opazujemo, da to zaupanje gineva od dne do dne. Treba je le še nekaterim zaslepljencem odpreti oči in Stiger bo tako trdno sedel v blatu, da ga iz istega ne reši sam Luter.

Še celo ptujski «giftni kroti», ki je vendar, kakor splošno znano, najneumnejša vseh giftnih krot na svetu, se je Stigerjeva izjava zdela preneumna, ker se v isti številki ž njim malo pošali, češ: bolje je, da v deželnem zboru modro molčiš, kakor pa, da neumno govoriš. Za poč't! Dosedaj še ni mo znali za nobeno zaslugo Stigerjevo. Ene pa mu le na noben način ne bomo mogli odrekati. Izdal jo je «Štajerc». Stiger postane baje ustanovitelj in brezdvomno tudi predsednik takozvanega «kluba poslušajočih poslancev», ki bodo interese svojih volilcev z vsemi svojimi močmi zastopali na ta način, da bodo v deželnem zboru na vso moč molčali, torej sama modra zijala prodajali. Tako je prav! Na ta način se ne bo nobenemu mogoče blamirati. Ako si pa hoče steči še drugo zaslugo, ki bi bila za ves njegov volilni okraj neprecenljive vrednosti, naj ne čaka več novih deželnozbornskih volitev, ampak svoj mandat prepusti čim prej sposobnejšemu. Hadži Loja.

Rusko-japonska vojna.

V Mandžuriji je položaj še vedno isti. Zadnje dni se je splošno pričakovalo, da se vname boj. Sicer je bil artilerijski bombardma intenzivnejši kakor navadno, vendar pa so pozicije obeh strank tako močno utrjene, da je vkljub temu, da ste si obe stranki nenavadno blizu, direktni napad ene ali druge stranke skoro nemogoč in bi se mogel posrečiti samo v slučaju, ako bi ena stranka z napadom popolnoma presenetila drugo.

General Saharov poroča, da so Japonci v noči na 18. t. m. stopili v ofenzivo in napadli ruske pozicije pred Rutilovo goro. Japonski napad je bil na celi črti odbit.

Ruska brzojavna agentura ima vesti iz «Dadziapu» z dne 18. t. m., da sta dva japonska bataljona napadla dan poprej neki gozd pred Putilovim hribom. Napad se

je ponesrečil. Japonci so izgubili do 100 mož, ruske izgube majhne.

Korespondent «Birzevije Vjedomosti» brzojavlja 18. t. m. iz Mukdena, da se razvija silna kanonada in da streljajo baterije cele salve.

Ruska brzojavna agentura poroča dne 19. t. m., da je isti dan zgodaj zjutraj začelo rusko topništvo na desnem krilu silno streljati, kar se je nadaljevalo več ur. Streljalo se je cel dan z večjimi presledki. Rusi pričakujejo splošnega napada od strani Japoncev.

Port Artur

še vedno ni padel, dasi ga Japonci skoro vsak dan bombardirajo, 12. t. m. so se zopet vršili veliki napadi, pri katerih so pa bili Japonci zopet odbiti. Ker Japonci ne morejo z lepa dobiti Port Arturja v roke, so sklenili, da najpreje umore portarturske poveljnike, potem bi se, kakor mislijo Japonci, portarturska posadka prostovoljno podala. Kakor poroča «Petit Journal» iz Peterburga, se je pripeljalo pet za Kitajce preoblečenih Japoncev na neki džunki iz Čifua v Port Artur, da umore Steselja, Focka in Kondratenka. Da bi Ruse še bolj prevarili, da so Kitajci, ki so pripeljali oblegancem živeža, je na videz zasledovala njihovo džunko ena japonska torpedovka prav do vhoda v luko. General Steselj je še pravočasno izvedel o njih nameri ter jih dal usmrtiti.

Iz Šangaja se poroča: Japonci so 15. t. m. zopet napadli z veliko silo Port Artur, a so bili z ogromnimi izgubami odbiti. Naval so ponovili 17. t. m., a tudi pri tem niso dosegli znatnih uspehov. Zavzeli so samo nekaj manj važnih pozicij, katere so pa Rusi preje podminirali.

Korejski voj.

Japonska namerava, kakor poroča «Köln. Zeitung» iz Söula, v Koreji zbrati en voj, ki naj bi potisnil Ruse iz severnovzhodne korejske provincije čez reko Tiumen ter prodiral proti Vladivostoku. — Čete naj bi bile močne 3 divizije. Zaupnik «Köln. Zeitung» trdi, da je Japonska dosegla vrhunec svojih zmožnosti. Sedaj pripravlja že najstarejše letnike. Japonske vojaške oblasti zidajo železnico od Söula v Genzan, ne da bi bili prašali za dovoljenje korejsko vlado.

Zadnja divizija baltiškega brodogva

ki se sedaj nahaja uže v angleških vodah, obstoji iz dveh križark, pet torpedovk, sedem torpednih lovecev in šest transportnih ladij. Ta eskadra bo plula preko Sueza in bo pravočasno dospela na Madagaskar, kjer se združi z ostalim brodogvom.

Kakor se poroča iz Tokija, je mikado te dni sklical ministrski svet, ki se je bavil zgolj z vprašanjem, kako bi se najuspešneje dalo nastopiti proti baltškemu brodogvu.

Hullska afera.

Preiskovalna komisija radi hullskih dogodkov, je v pelek zaslišala kapitane ribiških ladij «Majestic», «Avon» in «Kenet».

Kapitana prvih dveh ladij sta izpovedala, da sta videla, predno se je pojavilo rusko brodovje na obzorju, na licu mesta več velikih ladij, ki niso bile razsvetljene.

Poveljnik «Kaneta» pa je izpovedal, da je zjutraj po dogodku dne 21. oktobra videl na licu mesta neko tujo ladjo, ki je imela dva dimnika in dva jambora. Vsa ladja je bila črna, samo eden izmed dimnikov je bil bel.

Dotična ladja se je približala «Kenetu» in jela nanj streljati, ne da bi zadela. Nato se je oddaljila v smeri proti jugozapadu, torej proti angleškemu obrežju.

Kakor se kaže, je preiskava že precej jasno dognala, da je bil dejansko nameravan atentat na rusko brodovje pri Hullu.

Novo japonsko posojilo.

Te dni bo v Angliji in Ameriki razpisano novo japonsko posojilo v znesku 250 milijonov kron po izredno nizkem kurzu 90 1/2. Pri zadnjih napadih so Japonci izgubili pred Port Arturjem 42.000 mož. To je kapitalistom vzelo mnogo veselja in najbrž podpisovanje ne pojde tako hitro, kakor pri prejšnjem posojilu.

Japonci v skrbeh.

Tokio, 19. novembra. V japonskem vojnem ministertvu vlada že 4 tedne velik nemir. Vse se poizkuša, da bi Japoncem proti velikim novim četam, katere dobiva v pomoč Kuropatkin, postavili enako moč na bojišče. Nogi pred Port Arturjem zahteva tudi novih čet. Tokijsko prebivalstvo pa demonstrira proti novim vojnim bremenom. Mikadu so izročili prošnjo z več kot 30.000 podpisi, da naj opusti brezuspešno obleganje Port Arturja.

Do skrajnosti!

Ruski konzul grof Cassani se je v Washingtonu izjavil, da se bo Rusija borila do skrajnosti in da ne bo na noben način pred končno zmago ustavila svojih vojaških operacij. Trpela ne bo nobenega umešavanja.

Slovani v pomoč Rusiji.

Spletsko «Jedinstvo» poroča: Vzpričo nevarnosti, da bi se tudi med Rusijo in Anglijo vnela vojna, se snuje veliko slovansko društvo, ki bo v slučaju rusko-angleške vojne, ali ako bi kaka druga država hotela Japoncem pomagati, najelo slovanske in grške mornarje, kapitane in lastnike parnikov in stopilo v dogovor z Rusijo, kako bi se nemudoma oborožilo nekaj ladij, katerim bi ruska vlada izdala posebna korzarska pisma, da smejo svobodno napasti in potopiti vsako ladjo te ali one države, ki bi se osmella Rusijo napasti in pomagati Japoncem.

V to društvo se je že vpisalo mnogo slovanskih rodoljubov. Pravila društva so že gotova. Kje bo sedež tega društva, se zdaj še ne sme povedati. Član tega društva je lahko vsak Slovan. Društveniki, ki bodo povsodi, zlasti po velikih lukah ob vseh morjih, bodo pazili na vse in poročali natanko, ako bi se snovali kaki

naklepi proti Rusiji ali ruskemu brodovju. Društvo ima v očeh samo slovanske interese in njega glavna naloga je, da pomaga Rusiji v tej vojni, katere ona ni izzvala.

Dopisi.

Iz Ptuja. Gospod urednik! Ne morem si kaj, pero mi sili v roke, da na kratko ožigosam odgovor našega dičnega grofa Claryja na interpelacijo, katero so stavili slovanski poslanci dr. Jurtela, dr. Ploj in drugi v deželni zbornici radi odstranitve ravnatelja dekliske meščanske šole g. Loeblna. Nočem vam celi njegov pre-imenitni in prepomembni odgovor ponoviti, hočem se samo le nekaterih važnih točk tega odgovora dotakniti. Res je, da je odstranitev za šolski zavod velezaslužnega ravnatelja Loeblna vzbudila pri večini prebivalstva nemčurskega gnezda Ptuj veliko ogorčenje, ni pa res, da se je odstranitev tega gospoda izvršila z dovoljenjem deželnega šolskega sveta iz službenih ozirrov. Kakšni da so bili ti službeni oziri, o tem pa naš dični mestnik grof Clary molči in govoriči le o nekem konfliktu med ravnateljem Loeblnom in ferboltarco Mädchenheima, ne pove pa, v čem da je ta konflikt obstal. Mi pa dobro vemo, v čem je ta konflikt obstal in «Slov. Štajerc» se je tudi že v št. 7. dotaknil tega konflikta, in tudi naš pek Ornik dobro vé, vsled česar je ta konflikt nastal. Rad bi vam sicer, gospod urednik, natančneje o tem konfliktu poročal, pa ne smem, ker stvar preveč smrdi. Toda jaz, če bi bil ravnatelj dekliske meščanske šole, bi ravno tako, če ne še hujše ravnal, kakor je to storil Loeb. Vzel bi bil bikovco in pognal ferboltarco z Ornikom vred iz Mädchenheima. Če je konflikt nastal med ravnateljem dekliske šole in voditeljico ali ferboltarico Mädchenheima, zakaj se je moral odstraniti ravno ravnatelj velezaslužni pedagog Loeb, ki odvaga 1000 takih nesposobnih ferboltarce, kakor je sedanja. Ja tega pa grof Clary niso hoteli povedati, ker jim je dični pokrovitelj Mädchenheima pek Ornik taki odgovor prepovedal. Zakaj pa se vsled tega konflikta ni odstranila nesposobna ferboltarca, ali pa, če je odstranitev morala biti, ne obadva. To sicer vesta naš pek Ornik in grof Clary, pa zadnji ni hotel odgovoriti na tako kočljivo vprašanje. Mislita li vidva, da mi tega ne znamo. O ja, pa pst . . . drugače pride hišna preiskava. Naš dični grof Clary bi bil bolje storil, če bi bil opustil tiste «zur näheren Aufklärungen füge ich bei . . .» kakor pa da je s temi kolobocijami čas in denar tratil ter se resnice tako ogibal, kakor mačka vrele kaše. S svojimi «nähere Aufklärungen» ni nič dokazal, nasprotno s temi je utrdil splošno mnenje, da je Ornik iz Mädchenheima res hotel napraviti harem, ali da ga je že napravil, ker bi se drugače ne bil tako širokoutil. Loeb pa tega kot ravnatelj in pedagog ni trpel, in edino za to in zavoljo ničesar drugega je moral iti. Capisco, grof Clary! Anti Gšpusius.

Iz Ptuja. Ptujski Kipfl-Joža po domače Ornik išče sredstva, katera bi mu omogočila spraviti «Slov. Štajerca» pred tako sestavljeno porotno klop, kakor se je njemu in sploh nemčurjem na Spod. Štajerskem vsakokrat posrečilo. Pred tako porotniško klopjo je imel

nemškutarski tožitelj edino le dokazati, da je obtoženec slovenskega mišljenja in bil je v očeh porotnikov kriv in tudi že obsojen. Dokazi resnice niso obveljali — in nasprotno, bil pa je tožitelj Slovenec, toženi pa nemškutar, ravnalo se je s slovenskim tožiteljem že z začetka, kakor da bi bil on obtoženi, predbacivalo se mu je nasprotstvo do nemškutarjev in druge izmišljene slabosti, četudi niso imele nikake zveze z obtožbo, in bil je ta ubogi slovenski tožitelj zopet obsojen, t. j. nemčurski toženec je bil oproščen, slovenski tožitelj pa je moral plačati stroške. O takšni idealni nemškutarski porotni klopi sanjaril je naš Joža, ko se je v Gradcu za časa deželnozborskega zasedanja — naš Joža je namreč tudi nekaki ex-poslanec — posvetoval s svojimi somišljeniki. Pa žal, dobil je za odgovor, da se ne ve, katera porotna klop bi se delegirala. Odločil se je tedaj svoj haremski madež oprati ter uboge znučene poslance z nekim govorom osrečiti. Napihnil se je kakor po navadi, potisnil grešni trebuh naprej in izustil take neumnosti, da večina poslancev ni čutila potrebe iti zvečer v gledališče, ker so se itak dovolj zabavili nad Ornikovim klobasarenjem. Neki šaljivi poslanec ga je primerjal s takozvano Orinoko-žabo*), katera se tako hitro in tako močno napihne, da pri izpuščanju zraka prekriči tudi največjega vola. Neki nagajivec pa se je izrazil, da ne ve, kateri del njegovega umirajočega trupla se je odprl, da je prišla takšna klobasa na svetli dan. Ves potrt vsled takega poraza sklical je konečno razširjen rodbinski svet (familienrat), pri katerem se je sklenilo prositi za hišno preiskavo pri «Slov. Štajercu» in dr. Brumenu ter za začasni zapor urednika «Slov. Štajerca». Kaj ne, pobožne misli? Jožekov svak špiritus doktor ta mali Strašilek boji se vsake polemike s «Slov. Štajercem», ker bi s tem njegovo ljudstvo, t. j. šnopsarje opozoril na «Slov. Štajerca». Tašči pa zopet niso bile po volji zgodbice iz harema. Pa naš Joža ostal je neizprozen — mož jeklenega značaja —, on mora na vsak način še dalje obiskovati svoj harem, on študira novi učni načrt in hoče starega deloma predrugačiti, deloma črtati. On upa s študijo pedagogike tako hitro gotov biti, kakor s kako viržinko. Moj dragi Joža! K temu sliši daljši špic kot tvoj cigarenšpic, potem pa tudi nekaj več možgan — pa ne slame. Tvoja modrost ni v nikaki razmeri s tvojo telesno obsežnostjo, pač pa tvoja nesramna predrznost, in da si zamorejo ljudje, ki te ne poznajo, zadobiti o tebi pravo sliko, si morajo misliti tvojo glavo na tistem mestu, ko imaš trebuh, tvoj trebuh pa na vratu sedeč.

V haremu je vedno prijetnejše. Novi ravnatelj vpije heil papaju in mamici dela poklone, ker on zna, kaj se spodobi in kako se mora z mamiko postopati. . . . — Dovolj tega. Samo pozabiti ne smem omeniti, da so zopetne nepričakovane hišne preiskave določene. Gšpusius in Antigšpusius, pazita! Kolega Bonifacius.

Iz ptujske okolice. (Ponižna premišljevanja ptujske ovčice.) Zvedela sem, da onim gospodom ni prav, katerih sem se spominjala zadnjič. Še enkrat: Oprostite! — Danes pa nekaj drugega. Hočem podati mal dokaz, da je ptujskim nemčurjem vse jedno, naj Slovenec pogine ali umrje, samo da se dobi iz njega denar. Težek

*) Te vrste žabe žive ob reki Orinoko v Ameriki in so precej velike, pa tako velike ne kakor naš Joža.

bo ta dokaz, menite? Ni težak. — V ptujskem okraju živi trden kmet, dober kmet, pošten mož, ki ima bolehalvo hčer. Hčeri se suši mozek v križu — siroti. Ptujski zdravnik je svetoval očetu, naj pošlje hčer v Ljubljano na nekaj časa, kjer se pri g. dr. Šlajmerju ta bolezen tudi ozdravlja. Oče in hči sta se hitro odločila: Hči mora iti v Ljubljano. In vse bi bilo dobro, ako bi ne segel nek brezsrčen ptujski nemčur med te račune. Vprašate, kako je mogoče, da ima pri tem spet nemčurstvo kaj opraviti?

Bilo je tako. Bolna deklica se je odpravljala v Ljubljano. Doli so bili celo neki znanci obveščeni, da jo imajo čakati na kolo-ivoru. V Ptujju še je morala deklica čakati nekake pol ure na vlak. Tu se privleče odnekod ptujsko nemčursko človeče, vprašuje deklico, kam se pelja, zakaj? Ko sliši, da gre v Ljubljano, začel je nevoljno odkimavati — ne, v Ljubljano pa ne. «V Gradcu se peljaj, v Gradcu, to je v naši deželi, bližje je, in bolj bo pomagalo!» Seveda ni bilo težko pregovoriti neskušeno deklico, ki je res začela misliti, da bo bolje v Gradcu. Nemčur jo je postrašil — in posrečilo se mu je. Deklica se je peljala s tistim vlakom namesto v Ljubljano — v Gradcu.

Kdo je tako neumen, da ne bi sprevidel, kaka pasja zvijača je v tem. Deklica, ki se pelja iskat zdravja, ima seboj denar za vsakdanje potrebe. Ako se pelja v Ljubljano, porabila bo tam tudi nekaj denarja — a to bi ostalo v slovenskih rokah, ker je Ljubljana slovensko mesto. Ptujski nemčur, ta lisjak, seveda ni privoščil ničesar Slovencev. — Deklica se naj pelja v nemški kraj, da bodo imeli Nemci od nje dobiček, naj se pelja v Gradcu. To je nemčurju vse jedno, ali bo deklica geri ozdravila ali ne, ali se ji kaj pomaga ali ne, samo da gre v nemški kraj njen denar. Vprašajmo: Kaj si zdaj naj začne slovenska kmetska deklica v Gradcu med zdivjanimi Nemci, ki Slovencev ne moreje živih videti?

V bolnišnici sicer ni te zdivjanosti, toda vprašajmo: Kaj si naj začne slovenska deklica med tujci, kjer nima nihče za njo dobre besede? Naj trpi! Naj trpi! Slovenci smo itak zato, da trpimo, jelite, ptujski nemčurji, vi si tako mislite?! Bolna deklica je par dni tudi trpela, toda ker je videla, da ji tu pomoči ne bo, da nima niti na minuto dobrega človeka pri sebi, pustila je spet vse, Gradcu in tiste črne smrtne zidove in se pripeljala domov. — Pokvarili so ji sploh veselje, iskat si zdravja po svetu. Ti, ptujsko človeče, ali te ne peče, ali nimaš nič na vesti? Seveda nimaš! Kdaj je imel nemčur srce za slovenske bolečine? Slovenec, daj nemčurju in Nemcu denar in vse, kar imaš, potem pa pogini! — Pomnite si ta slučaj! Imena lahko povemo.

Od Sv. Vida pri Ptujju. Čakal sem, g. urednik, da se kdo drugi iz naše župnije oglasi v Vašem cenjenem listu, ker pa uvidevam, da bi bilo daljno čakanje zastoj, namenil sem se, da Vam nekoliko opišem tukajšnje razmere. Predzaduja «giftna krota» blati na grd način naše duhovnike in trgovca Tombaha. Našim in ptujskim hinavcem svetujemo, da naj najpreje pomedejo pred svojim pragom! Pri Glošekcu se ob največjih praznikih kriči, pleše in zbija, kakor da bi vse norelo, nek drug nemčur pa napaja ljudi med sv. pravilom s šnopsom, tako da je vse pijano. V cerkev naši nemčurji nikdar

ne pridejo! Čez te se spravi, hinavec iz Ptuj, Slovence pa pri miru pusti! Glavar naše nemčurske bande je trgovec Šostarič s svojimi nemčurskimi sinovi, ki razdeljujejo med ljudi «ptujsko krote» zastonj. Pa tudi uradništvo ptujskega «Štajerca» razposilja svoj list na naše ljudi uže več let zastonj. Pa ga tudi lahko razposilja zastonj, saj dobe od pruske «Südmarke» vsako leto 2000 K zato, da bi «Štajere» slovenskega kmeta preje ponemčuril! Pa tako lahko ne bo šlo! Slovenci, ustanovimo si bralno društvo, katero je jako potrebno za našo faro, ker je ptujске «giftne krote» res toliko pri nas, da vse smrdi! Iščiga.

Od Sv. Andraža v Slov. goricah. (Iz popotne torbe.) Potujoč po spodnještajerski deželi po kupčiji sem videl in slišal marsikaj, kar mora v resnici naprednega kmeta ali trgovca spraviti v žalost. Ako mi dovolite nekoliko prostora, g. urednik, v Vašem listu, bi za sedaj povedal Vašim cenjenim naročnikom samo en vzgled, kake pogumne pristase ima ptujska giftna krota. Prišel sem v Slavšino in prva znamenitost, katero sem v tej vasi videl, je bila deska z napisom «Georg Jurtela Kaufmann». No, si mislim sedaj sem pa že gofovo v nemškem rajhu. Vstopil sem v trgovino in «Georga» nagovoril po nemško. «Nik tajč versten» odgovoril mi je «nemški» Georg. V tem trenutku me zaden: iz bližnjega predala zeleno-strupeni pogled ptujске giftne krote. Vprašal sem gospoda «Georga», če je naročnik ptujskega «Štajerca». «Georga» je rekel, da ni naročnik, da mu «Štajerca» posotuje njegov sosed. Ker sem bil radoveden, kdo je ta sosed, sem zagrabil giftno kroto in na njenem zelenem ovitku sem čital naslov: «Georg Jurtela, Kaufmann in Slavschina, P. St. Andra in W. B.». Georg je postal ves rudeč, jaz pa sem se smejal, ker sem sprevidel, da je celo naših «kaufmannov» sram, če se pri njih dobi giftna krota. Prihodnjič pride drug «Georg» na vrsto.

Sadni kup c.

Iz Št. Jurja ob juž. žel. Z glavami smo zmajevali na Vseh Svetih dan na šentjurskem pokopališču, ko smo si ogledovali krasni Schlosserjev nagrobni kamen. Temu Schlosserju smo kmetje znosili prec-j stotakov in v zahvalo za to je šel h nemčurju Kullichu v Gaberje po nagrobni kamen. Schlosser ve, da imamo v Celju slovenskega kamnoseka, ki dela boljše in cenejše kakor Kullich, vendar iz golega sovraštva do Slovencev podpira Schlosser rajši prusjake nego naše ljudi. To si bomo slovenski kmetje zapomnili, in nemčur Schlosser naj se nikar ne pritožuje, če bode njegova «šnopsarija», prazna.

Kmetje izpod Rifnika.

Iz Št. Jurja ob juž. žel. Slovenske gospe in gospodične imajo to slabo lastnost, da med seboj jako rade nemškutarijo. Ta ljuba «tajč špraha» se jim je tako vsadila v srce, da brez nje ne morejo živeti. To velja o slovenskih damah splošno in o šentjurskih še posebej. Jaz mislim, da bi damam prav nič ne škodilo, ako bi bile malo bolj zavedne, bolj navdušene. Radi tega se bodo gospodične vseeno omežile in se jim ni treba bati, da bi postale «stare device». V prvi vrsti pa morajo seveda kupovati vse potrebščine pri Slovencih in ne pri nemčurskih izdajalcih, kateri se iz takih odjemalcev samo norčujejo. Kadar se bode vsakdo držal

gesla «svoji k svojim», takrat šele bodo nastopali boljši časi za vse Slovence.

Iz Šoštanja. Vnebovpijoča krivica se godi nam Slovincem ne le samo v Šoštanju, temveč po celem Slovenskem Štajerju z nastavljanjem c. kr. uradnikov, kateri sovražijo vse, kar je slovensko, ki ne čutijo z ljudstvom, s katerim imajo izključno opraviti. Da se nam gode res vnebovpijoče krivice, hočemo širnemu svetu dokazati s c. kr. uradniki v Šoštanju.

Preteklo je komaj par mesecev, odkar so se vrsile pri nas volitve v občinski zastop. Popolnoma slovenski Šoštanj — ponos vseh slovenskih trgov na Spodnjem Štajerskem — šteje nad 1200 prebivalcev, od katerih se je pri zadnjem ljudskem štetju odzvalo nemčurskemu pokolenju samo 98. Toraj 98 izvrzkov človeštva se nahaja v trgu Šoštanj — okolica ozir. celi sodnijski okraj je samoumevno popolnoma slovenski. Za teh 98 nemčurjev nastavila je vlada pri davkariji tri in pri sodišču tri nemške uradnike, Slovenci, ki brojimo tisoče in tisoče, pa se moramo zadovoljiti v obeh uradih skupaj s tremi slovenskimi uradniki. To je tedaj tista enakopravnost, ki nam je ustavno zajamčena.

Da pridemo na dokaz vnebovpijoče krivice, hočemo podati nekatere slučaje, kojih so se poslužili nemški uradniki pred in med volitvijo. Peščica teh izmečkov človeštva hotela je oropati nam to, kar je naše in hotela gospodariti ter pometati z nami. V ta namen omislili so si ti gospodki nemčursko zasebno šolo, t. j. pomenčevalnico otrok slovenskih mater. Ker pa še ni šlo vse gladko, pomagali so c. kr. uradniki v davkariji. Pristav Ježovnik, rodom «Pešjan» pri Šoštanju in Paradiž, ki sta nesmrtno omadeževala svoji imeni in značaj s tem, da sta upognila svoj telnik in se udala sramotnemu nemčurskemu jarmu in nemški vladi, nosila sta baje, kakor se je čitalo v «Domovini», vedno neke listine, najbiž volilne imenike — če ne kataster — iz davkarije naravnost v «Deutsche Vereinigung», toraj v javno gostilno, kar je po zakonu strogo prepovedano. Slovenskim strankam, ki so resnici na ljubo prijavile davek, odsvetoval je pristav «Jeschounigg» s tem, da ni treba davka prijaviti, ker je stranka, najemnik sorodnik. Pri tem delu podpiraj ga je c. kr. davčni nadzornik Oplustil iz Slov. Gradca kaj pametno. Slovenskim strankam se ni prepisal davek, med tem ko je to nasprotnikom istega prepisal med reklamacijsko dobo. Oplustil je videl, da prvi razred njegovim zaveznikom ni popolnoma siguren, poslal je v dobi reklamacijo nemškemu mesarju z «nepošteno vago» predpis davka po 14 kron, da je s tem prekosil Slovence, ki je bil zadnji v I. vol. razredu. Čuditi se moramo najbolj temu, da je nemčurski mesar ob 11. uri že vedel, da je Oplustil ob 10. uri z vlakom poslal na občino predpis, kjer se je zmagonosno zadržal: «Die Steuervorschreibung muss hier sein, ich will sie haben.»

To je uradna tajnost, gospodje davčni uradniki!!! Ravno tako je pred kratkim svetoval Paradiž neki slovenski stranki: «Od štantmanov le nič ne povejte, bomo že mi zamučkali!» Ali ni to prikrajšanje erarja v davkih? Take uradnike morajo Slovenci plačevati. Slavna financa ima sicer dober nos, a za take nepravilnosti nima oči, niti nosa, ušesa pa prokleta kosmata.

Sedaj pa preidimo na bolj imenitno osebo, t. j. c. kr. sodni pristav «dr. Tschsch». Ta znani «Semmelboj-kotish» pozna izven urada samo svoje nemčurske pristaje. Pa če mislite, da je v uradu boljši, se grozno motite. Ministrska odredba določa, da se ima vlogo rešiti v istem jeziku, v katerem je vložena. Te odredbe pa ta sodni pristav nikakor ne spolnuje; ne samo, da ne rešuje vlog, kakor bi jih postavno moral, si možiček privošči še kaj boljšega, samo da pokaže svoj nemčurski značaj. Ni še dolgo, ko je vložila neka stranka sodnijsko vlogo, v koji se je nahajalo ime «Zakošek». Gosp. c. kr. pristav dr. Tschsch prekrstil je to ime s par potezami v «Sakutschegg». Druga vloga imela je ime Ritovšek. V sodbi je bilo isto pisano popolnoma pravilno slovensko. Ko pa je prišlo to ime pod nemčursko pero dr. Tschscha, spremenilo se je takoj v «Ritoschegg», kar lahko vsakdo še danes vidi na popravljenem izvorniku v sodnji. Akoravno dobro vemo, da na Kalobju pri Celju ne najdemo nobenega «Rito-chegga», pač pa mnogo «Ritovškov», se je Tschschu vendar zdelo vredno — menda zaradi toplote — da je popačil pravilno pisana slovenska imena.

In vsi ti c. kr. uradniki stali so na dan volitve nasproti večini slovenskih prebivalcev, samo da bi potisnili slovenski Šoštanj v nenasitno nemčursko zrelo.

Take uradnike naj mi Slovenci spoštujemo? Nikdar in nikoli! Čas bi pač bil, da slavna vlada naredi takemu postopanju konec, da pošlje uradnike, ki ne spadajo med nas, v blaženi «rajh», nam pa da uradnike-domačine, ki bodo z nami čutili. Dokler bodo med nami uradovali narodne «poturice» — tiste poturice — ki sovražijo vse, kar je slovansko, ki pljujejo svojim slovenskim materam v obraz, tako dolgo ne moremo pričakovati boljše bodočnosti. Proč z nemškimi uradniki, proč s takimi, ki ne ohranijo svojega poštenega imena in značaja, potem bodo prišli tudi za nas Slovence milejši časi. Petelinski.

Iz Šoštanja. Mesar z «goljušivo vago» Viktor Hauke se še vedno trudi, da postane šoštanjski župan. Izmislil si je kaj dobro sredstvo. Svojega mesarskega pomočnika «Bucija» je prijavil pri davčni oblasti, da trži z nakupom in prodajanjem kož!??, kojemu se je davek seveda takoj predpisal in «Buci» je postal obrtnik. Gospod Hauke, tu ste jo zadel. Če nikdo drugi, Vaš «Buci» vas bode gotovo povzdignil na županski stol. Škoda le to, da imamo v Šoštanju več «Bucijev», kateri bi si ne mogli boljšega župana izvoliti, kakor mesarja «s krivo vago». Nikakor ne trdimo, da bi se vi kot «Bucijev župan» še zanaprej poslužili «sleparske vage», ker smo res prepričani, da ste usmiljenega srca napram vašim sotrudnikom, kakor je pokazal slučaj Petschniggovega Franceljna, in tudi ne dvomimo, da ste tisto nesrečno «vago» že davno vrgli iz mesnice. Dobro bi bilo, če bi se kdo prepričal o tem! Kje je tičal državni pravnik tačas, ko se Vam je «goljušiva vaga» sodnijsko dokazala, še danes ne vemo? —ski!

Iz zgornje savinske doline. Delavska zavarovalnica zoper nezgode v Gradcu je nadlegovala Bastla Franca na Holmcu s pismom. Ker je bil naslov na pismu nemški, ga Bastl ni hotel sprejeti. Zavarovalnica mu je nato dala odprto nemško pismo doposlati po c. kr. ekspozituri v Mozirju na občino Kokarje, ki mu ga je izročila po svojem slugi. Zavedni Bastl Franc je napisal na pismo: «Ne raz-

umem, prosim za slovenski dopis» ter ga vrnil županstvu. Županstvo je nanj napisalo zahtevo, naj delavska zavarovalnica zoper nezgode v Gradcu s svojimi člani v občini Kobarje le po slovensko dopisuje; kajti slovenski jezik ima v smislu člena XIX. državne temeljne postave z dne 21./XII. 1860. l. v vseh uradih, šolah in javnem življenju isto pravico in isto veljavo, kakor nemški jezik in je dopis vrnila po c. kr. ekspozituri v Gradec. Zavarovalnica je tej zahtevi ustregla ter dopo-lala vrlemu in zavednemu Savinčanu Bastlu Francu po občini dopis v pravilni slovenščini, kar dokazuje, da imajo pri tem zavedu v Gradcu nameščene slovenske uradnike. Ako bi se vsi Slovenci in vse naše občine ravnale po tem posnemanju vrednem izgledu, bi kmalu naš jezik več veljal, nego dosedaj. Slovenski jezik ne bode toliko časa imel veljave ne pri Nemcih ne v uradih, dokler se ne bomo postavili na samostalno slovensko jezikovno stališče, raz katerega bomo odklanjali vsak nemški dopis, najsi pride odkoder in od kogar hoče. Če smo zavedni Slovenci, tedaj moramo nastopiti to pot zavednega Savinčana, če pa nismo zavedni, tedaj sploh nismo vredni, da nas imenujejo Slovence. Naš jezik in naše narodno pravo!

Iz Šmarja pri Jelšah. V našem trgu imamo dva peka, in sicer po mišljenju sta oba narodnjaka, vendar pa v kljub temu se ne moreta razumeti, ker se enemu teh gospodov dozdeva, da bi zadostoval samo eden. Ne more se temu oporekati, saj je mogoče si najeti enega ali dva delavca več in obskrbovati prebivalstvo s pecivom, to se razumeva po isti ceni in v taki kakovosti kakor sedaj (četudi tukajšio pecivo ni Bog zna kako dobro) in dosegel bi morda dotični gospod kaj enacega, če nastopi kot pošten konkurent.

Slisali smo pa te dni, da je bil drugi pek pri okrajnem glavarstvu ovaden, ker ni prijavljena obrt (?) in ker se ne ve, kdo da je ovadil to. Svarimo gospoda T., da se on naj ne spušča v enake stvari, kajti enako postopanje bi ne bilo lepo in bi ga morali najstrožje obsojati. Posledica vsega bi bilo, da bi se kmalu našel še tretji pek, ki bi obema konkurenco delal. Po smrti kesanje pa je prepozno. Naj je torej napravil ovadbo kdo že zmiraj, bila je ista popolnoma neumestna in če je dotičnemu gospodu bil dolg čas, našel bode zmiraj dovolj dela na narodnem polju in če je oženjen, naj mu dela kratek čas njegova žena.

Iz Kozjega. Dne 20. novembra t. l. so bili v naši soseski občini Veternik občinske volitve. Izvoljeni odborniki neki nameravajo za župana izvoliti «Kütenseka», podrepnika svojega «švogra kozjanskega bika». Odborniki naj pomislijo, v kako sramoto je Kütenšek občino Veternik spravil o priliki zadnje deželnozborske volitve, ko je nesramno agitiral za podrepnika plujkega kriminalista — znanega propalega nemškutarja Vračka. Občinski odborniki, ki imate v kratkem voliti svojega župana, — ako ne, bo volitev ovržena — izvolite nam za župana moža poštenjaka, ne pa podrepnika ko janskega bika, Kütenseka, drugače bote igrali ne le vlogo nekdanjih slavni Lemberžanov, ampak tudi vlogo nemškutarjskih steklih cuckov. Strela udri iz višine izdajalca domovine!

Iz Kokarjev v savinski dolini. Zelo zavedna občina je Kokarje v savinski dolini. Občani vračajo c. kr. okrajnemu glavarstvu v Celju in finančnemu ravnateljstvu v Mariboru vse nemške dopise, plačilne naloge itd. Jednako ravna tudi župan Jernej Šestir in občinski odbor. Na vse take dopise napišejo stranke: «Ne sprejemem, ker ni slovenski napisano», ali «Ne morem sprejeti in tudi ne podpisati, ker ne razumem nemško, prosim za slovenski dopis». Županstvo pa zahteva na aktu v smislu člena 19. državne temeljne postave z dne 21./XII. 1867 za svoj urad in za vse občane le slovenske dopise. Ti njegovi zahtevi oblasti ustrezajo. C. kr. deželno finančno ravnateljstvo v Gradcu je občini Kokarje s svojim odlokom z dne 28./VII. 1904, štev. 1560, naznanilo, da se strankam doslej zato niso izdajali slovenski plačilni nalogi, ker so bili zapuščinski izkazi, na podlagi katerih se pristojbine odmerijo v nemškem jeziku izdani in ker stranke niso zahtevale, da se jim naj plačilni nalogi dopišljejo v slovenskem jeziku.

Odslej pa zahtevajo stranke in občina slovenske dopise. Nemški dopisi romajo vsi nazaj, odkoder so prišli, a mesto njih dobajajo slovenski. Tako si je občinski odbor kokarski pridobil za veljavo slovenskega jezika v svojem delokrogu mnogo zaslug. Ako še pripomnimo, da se je bilo v ti občini ob minulih deželnozboskih volitvah vdeležilo z ozirom na ves gornjegrajski okraj največ odstotkov volilcev, se sme reči, da je ona zavedna in dobra varuhinja narodovih pravic.

Iz Konjic. Volitve v konjiški okrajni zastop se bodo v kratkem vršile. Vse se nekako tiho in z mrzično naglico vrši. Ker naenkrat so dobila županstva povelje, v brzem času izvoliti zaupne može. Bode pa zopet po starem! Nemškutarji bodo imeli prva dva razreda v svojih rokah, kmetje bodo pa «skozi prste» gledali, kako jim nemškutarji režejo kruh (kakor to sedaj v ptujskem okraju). Če pa kdo meni, da slovenske odbornike prezirajo, se moti. Nadzorovanje cestnih kupov, ki se mora vršiti zastonj, imajo seveda Slovenci, druga mesta, kjer bi tudi kmetu odpadel kakšen krajcar, ima pa nemčurska gospoda.

Če zine kmetski odbornik v kmetske koristi besedo, grom in strela! Ves nemčurski aparat zagrmi mogočni: Ne! To se mora nehati! Našim kmetom, ki plačujejo 90% vseh okrajnih doklad, se ne bodejte smejali v obraz. Polagamo zato na srce velmožem konjiškega okraja, da storijo potrebne korake, da se spremeni sedanje krivično stanje! Če že letos ne morete prodrti, nadaljujte vsaj pot za to. Saj tudi grajščak ni bog in nima vsemogočnosti polno roko. Le za pravo žilo se jih mora potipati!

Iz Vitanja. Naše ljudstvo, svoji k svojim moramo ti klicati, če vidimo, da se prigradijo slučajji, kakor na Vernih duš dan na semnju v Vitanju. Neka kmečka žena si je želela nakupiti nekaj robe za zimo in se je ozirala, kam bi se neki naj obrnila. Od vseh strani so klicali trgovci: Le sem, mamica, imamo fal, i. t. d. kakor že veste, da znajo tudi nemčurski trgovci, če bi radi kaj od Slovencev izkupili. In ženka se je obrnila slučajno k nekemu trgovcu iz Konjic, ki ima doma farizejsko tablo «pri skofu». Kakor navada, naši ljudi povsod malo glihajo. Trgovcu pa, ki je uvidel, da ženka ne bo zapustila kar celega desetaka, jo je nahrulil: «Fahr ab, Luder, und zahl;

(plačaj in poberi se, mrha!) Žena ni razumela tega nemškega «žegna», je začudeno pogledala, plačala in odšla. Vprašam vas sedaj, slovenski kmetje, ali naj podpiramo takega trgovca, ki ima za naše slovenske groše take besede? Odgovorili si bodete lahko sami!

Slovenci k Slovincem! Če bi pa teh ne bilo, ali če bi res imeli slabejše blago, pa k poštenim Nemcem, ki spoštojejo naš jezik in rod, a nas ne imenujejo mrhe.

Iz Šentjanža v Slovenskih goricah. Cenjeni g. urednik! Prav ste jo pogodili, ko ste v zadnji številki nekoliko pokrtačili našega «gospoda» Pavaleca in njegovo zakonsko srebro, velečislano kamelo. Ti nemškuti pa si boljšega ne zaslužita. Jezita se, jezita se močno, se vé, oba nemškutarska siromačka, a kaj si moreta!! Rada, jako rada bi se znosila, a stari naš slovenski pregovor pravi: «Žaba ne more orehu kaj!» Po božiču pobere Pavalec svoja šila, dolgonoga kamela pa svoja kopita ter jo mahmeta v Maribor. Zoper poturčenega Pavaleca se je pritožilo več strank, zavoljo protipostavnega poslovanja pri poštnem uradu, nobeno pismo baje, bodisi zaprto ali ne, ni varno, da se po Pavatecih ne zlorabi. Zadnjič je dolgozoba kamela razglasila, da naš občešpoštovani g. organist pošlja rekomandirana zaljubljena pisma v Apače. Kaj zlomka, ali ne sme pisati svojim znancem? In če se hoče ženiti, ali ne sme pisati svojim znankam? Zavoljo tega se je moral pritožiti pri poštnem ravnateljstvu v Gradcu. To bo dobil Pavalec po zobeh! Slovenci, kjerkoli ste, čislajte poštene Nemce, kolikor si zaslužijo, a iz dna srca zaničujte grde odpadnike in ogibajte se jih, kakor garihovih ovac, na sto korakov!

Spodnještajerske novice.

Kazenska razprava se je vršila 15. t. m. pred celjskim okrožnim sodiščem proti onim nemčurjem, ki so 4. septembra t. l. napadli konjiški «Narodni dom» in notri zdrobili, kar jim je prišlo pod roko. Toženi so bili Nemci: Ljudevit Skalé, Fran Rudolf, Fran Belina, Karol Rudolf, Fran Hasenbihl, Aleksander Pan, Alojzij Pirš, Anton Brecl, Fran Petan in Josip Gosak. Vidi se toraj, da so to sami pristni Grmani, katerim je vže «prirojeno» sovraštvo do Slovencev. Obravnava se je zaključila s tem, da je bil obstjen Fran Rudolf v 10-mesečno in Ljudevit Skale v 6-mesečno težko ječo, ki je pri obema poostrena s postom. Glede tatvine grozdja je bil Fran Rudolf oproščen. Nadalje je Fran Hasenbihl obsojen radi žaljenja časti v 3dnevni zapor. Drugi obtoženci so bili oproščeni, to pa ne zato, ker bi se bil sodni dvor prepričal o njih nedolžnosti, ampak vsled pomanjkanja dokazov, katere so res mojstrsko poskrili in odstranili in ker so soglasno sploh vse tajili, kar je bilo po pričah dokazano.

Kam treba poseči, da se najde prave krivce, je jasno. Isti Franc Petan, ki ne zna niti nemške besedice, je vabil 4. septembra ves popoldan druge fante in jim pravil, da so v gostilni pri Vrbniku plačani štirje sodčki piva, naj se tam zbero, in potem se bo zvečer v «Na-

rodnem domu» nekaj zgodilo. Kako naj bo razburjen fant, ki ne zna izpregovoriti nobene nemške besede? Ne, razburjeni niso bili ti, ki so napadli Slovence, razburjeni so bili le oni, ki so jih plačali, oni, ki so žnjimi v gostilni pili. Najboljši dokaz za dejstvo, da so bili najeti in plačani, je Franc Rudolf. Ta mož prosi sodišče milosti, češ, da ima malo zaslužka in mora skrbeti za mater in dva nezakonska otroka. Dobro. Obenem pa pravi, da je dotični dan spil poldrugi liter vina, 15 čaš piva, še druge pijače in da je razun tega še plačal en sodček piva. Kje naj vzame reven sodarski pomočnik, ki ima skrbeti za mater in dva otroka, toliko denarja? Na vsak način ga je dobil od onih, katerim je bilo na tem ležeče, da si fantje pridobijo do večera dovolj potrebnega poguma in enerzije. In kaj naj pomeni, da se hlapec Anton Breel, ki je bil tudi med razgrajči, hvali po Konjicah, da gre lahko vsak dan zastonj na pivo k Vrbniku in Senici?? No, to vidimo, da morajo ti fantje gospode zahrbtnike zelo zelo mnogo stati, in če so pametni, bodo stvar izrabili in jim izvili še marsikatero kronico, še pili na njih račun marsikak sodček pri Vrbniku in Senici. Državni pravnik je sam priznal, da se je zgodilo vse v takih okoliščinah, da se da izprevideti na prvi hip, da je bilo vse naprej zgovorjeno in plačano, da se je šlo za čisto navaden komplot. V gostilni se je že popoldne izdala parola: «Heute geht der „Narodni dom“ in Fransen.» To ni več politika, to ni več izbruh razburjenosti, to je čisto lopovstvo. Za one, ki so bili sami prebojazljivi, da bi storili, kar so hoteli, je pa skrajno žalostno in značilno, ako si izberejo za svoje reprezentante ljudi, ki ne znajo niti nemški in se pretepajo za nemško styar. Pa kdo bi tem ubogim pijanim žrtvam kaj predbacival, saj živimo v dobi, ko se nemški akademiki ne vedejo prav nič bolje. In to naj je tista glasovita, veleslavna nemška kultura? Naivne, skrajno naivne — da rabimo mili izraz — so besede nemškega zagovornika, da so bili izgreda krivi Slovenci, ker so prezkodaj poklicali orožnike! Ta mož pravi v svoji modrosti, da bi bili morali poklicati župana, ki bi bil «Nemce» gotovo pomiril in sploh vse drugače postopal kakor orožniki; seveda ker je ponemčen Slovenec «dr. Kadiunigg».

S tem tolovajskim napadom na «Narodni dom» so konjiški Nemci zadali sami sebi klofuto v obraz. To nam je obravnava jasno pokazala.

Smrtna obsodba. Pred mariborskimi porotniki je bil v soboto 31 letni oženjen, a od svoje žene ločeni delavec Anton Majcen, doma iz Podvincev, obtožen, da je 22. avgusta t. l. blizu Maribora umoril in oropal služkinjo Antonijo Požep, jo slekel ter vrgel proti Dravi. Nadalje je dokazano, da je že poprej enkrat neko Ano Frangeš izvabil na samotno pot pri Mariboru ter jo oropal za 6 kron. Oba zločina sta se mu brezdvomno dokazala, vendar je trdovratno tajil. Obsojen je bil v smrt na vislice.

Obtožbe uboja je bil oproščen pred mariborskimi porotniki 20 let stari kočarjev sin Jozef Kranjc iz Sorjaka, okraj Ptuj. Obsojen je bil le radi prestopka proti varnosti življenja na pet mesecev zaporu.

Konkurz je napovedal najemnik Brauperjevega hotela na Dobrni, Malenschegg. To je sad nemčurske ošabnosti!

Umrla je v Št. Petru v Savinski dolini Ana Lenko, mati deželnega poslanca, v starosti 84 let.

Celjski nemškutarji so na predlog dr. Negrija sklenili sožalno adresno, ki se pošlje županu v Inomostu. Seve, da je dr. Negri ostro napadel Italijane, da se niso dali poklati in pobiti. Najlepše pri tem je to, da je bil oče dr. Negrija rodod iz Italije, torej pristen Lah, med tem ko se njegov laški vzgojeni sin izdaja za Nemca. Renegalje so pač ostudni značaji!

Ustrelil se je 15. t. m. v Mozirju na Štajerskem Makso Žnidarsič, bivši 19 letni trgovski pomočnik, nazadnje agent. Žnidarsič je ukradel najprvo v Boštanju pri Krškem 180 K, prišel žnjimi v Ljubljano in si poiskal neko ljubico, s katero je denar zapravljaj. Kmalu mu je bilo tukaj «prevročje» in se odpeljal v Trst, kjer je toliko časa živel, da je skoraj porabil ves ukradeni denar, z ostankom se je pa odpeljal v Ljubno na Zgornje Štajersko. Tam je zopet pokradel več zlatnine in 800 K denarja. Ker so ga varnostna oblastva nepretrgoma zasledovala in si je mislil, da ni več izhoda, si je vzel življenje. Zadel se je v glavo in je bil takoj mrtev. — Tega Maksa Žnidarsiča je potem zasledovalo sodišče s tiralnico. Orožniki so ga v Mozirju prijeli. V istem trenutku pa, ko je imel pokazati zvoje listine, se je ustrelil v žandarmerijskem poslopju.

Uboj. Pred porotnim sodiščem v Mariboru je bil obsojen 24 let stari Alojzij Marčič iz Rogoze zaradi hudodelstva uboja na 6 let poostrene ječe. 24. julija letos se je Marčič sprl na cesti z nekim Kreitnerjem. Ko so ju drugi ljudje razdružili, je šel Kreitner v neko gostilno, pozneje pa k svoji ljubici Ani Sevše v Rogozo. Marčič je to izvedel v neki gostilni in res so ga vi tele priče, ko je šel ponoči proti Rogozi. Čuli so se tudi udarci in kmalu na to se je tudi Marčič vračal iz Rogoze. Ko je priča Folnoga prišel domov, je opazil Kreitnerja, ki je ležal na skladalnici drv in se takoj prepričal, da je Kreitner mrtev. Najbrž je Kreitner, ki je bil nekoliko pijan, na drvah zaspal. Marčič, ki je v preiskavi vse priznal, je pri razpravi tajil rekoč, da niti ni bil v Rogozi; jelnikom, ki so bili žnjim vred v zaporu, je pa povedal, da je Kreitnerja s polenom ubil in ga mrtvega položil na drva. — Isto sodišče je obsodilo tudi zaradi uboja 31 letnega tesarja Fr. Pivetzta iz Leitersberga istotako v 6 letno ječo, ker je ubil s planko nekega J. Felserserja. Zaradi ropu, nenravnosti, poneverjenja in tatvine pa je bil obsojen Florijan Saban na osem let ječe.

S Koroškega.

Koroška vlada je menda samo še izvrševalni organ vsenemških kričacev. Pred kratkim so ti kričachi napadli vlado, da v slovenskem okraju, namreč v velikovškem okraju, nastavlja slovenske uradnike. In vlada je hitro ugodila zahtevi nemških kričacev in je poslala

v Velikovec dva Nemca, ki ne znata niti besedice slovenski, dasi je ves velikovski okraj slovenski. Zato pa je korenito pomedla z uradniki, ki znajo slovenski. Koncipist dr. Lahovnik je moral iz Velikoveca v Celovec, koncipist dr. Ferjančič v nemški Spital, nadkomisar baron Lazarini pa v nemški Šmohor. Vsemu temu pa je kriva avstrijska vlada, ki dopušča, da se dannadan godi krivica avstrijskim Slovanom. Več krivic se itak v nobeni državi ne zgodi, kakor ravno v Avstriji!

O koroških učiteljih se je že večkrat v raznih listih pisalo, da so grobokopi slovenskega naroda. Učitelji se niso, kolikor je nam znano, doslej nikjer ugovarjali. Vprašamo torej: ali so se res vsi slovenski učitelji na Koroškem prodali za judeževe groše «Südmarki» in «Sulfereinu».

V Pliberku so ustanovili dne 3. t. m. nemški otroški vrtec. Vodja nadučitelj Huber je posebno poudarjal pomen tega podjetja za mesto, zlasti je polagal učiteljici na tem novem zavodu, da naj otroke odgojuje v nemškem duhu. Da, če bodo pohajali ta zavod samo nemški otroci. Slovenski stariši, pozor!

Nemški in nemškutarški turnarji iz Beljaka, Celovca in Velikoveca so jahali in «turnali» v Pliberku. Uspeh tega je bil, da se je več pliberskih neodrešencev izreklo in podpisalo za novo turnarsko društvo v Pliberku. No, s tem, da se bodo na glave postavljali, še ne bodo rešili pliberskega nemškutarstva.

Umor in samoumor. V Podkloštru je trgovski pomočnik Kompoš ustrelil svojo gospodinjo in sebe.

Raznoterosti.

Naše cenjene prijatelje opozarjamo, da je sedaj najlepši čas za pridobivanje naročnikov. Kdor pošlje celoletno naročnino, dobi letošnje številke brezplačno, naročnina pa se zaračuna za prihodnje leto. Čim več naročnikov, tem večjo moč bode imel «Slovenski Štajerc», pred katerim že sedaj trepečejo vsi nemčurski mogotci. Na delo torej, prijatelji, da tako primorete slovenskemu narodu do lepše bodočnosti!

Deželni zbor štajerski. Pod tem naslovom je nakopičil Ornikov «Štajerc» svojim pristašem toliko in takšnih budalosti, da mora imeti res oslovski želodec, kdor more te oslarije mirno prebaviti. Najprej povzdiguje Ornika v deveta nebesa, ker je predlagal v deželnem zboru, da se ustanovi na ptujski gimnaziji pripravnica za slovenske učence. — Ako dijaki kranjskih gimnazij lahko izhajajo brez takih pripravnic, potem bi morali izhajati tudi spodnjestajerski dijaki! Saj Štajerci niso menda bolj zabiti kot Kranjci! Če je pa učni red na spodnjestajerskih gimnazijah tak, da učenci ne morejo napredovati, naj se pa isti spremeni. Zakaj bi se slovenski dijaki nemški in nemčurski gospodi na ljubo eno leto več učili, slovenski stari pa eno leto dalje plačevali?! «Štajerc» je tudi «prvaške odličnjake» malo pokrtačil, ker le ti dajejo svoje otroke v nemške šole.

Obstrukcijo, pravi «nemčurski Štajerc», so začeli slovenski poslanci zato, ker se ne bi potem, ko bi bil dovoljen proračun, več ne oziralo na njihove

bodoče predloge, ter prav hinavsko vprašuje, zakaj niso slovenski poslanci stavili svojih predlogov že preje. Kdor bere časopise, mora vedeti, da so slovenski poslanci takoj, ko se je otvoril deželni zbor, začeli vlagati različne za kmeta koristne predloge, katerih pa nemška gospoda ni hotela dati na glasovanje, marveč jih je vrgla v peč! Slovenci torej niso pričeli z obstrukcijo zaradi svojih bodočih predlogov, ampak zaradi svojih že stavljenih predlogov.

O slovenski gospodarski soli piše falotski «Štajerc», da je nepotrebna, češ, da imamo že dve taki šoli, namreč v Mariboru in Grottenhofu. Kako imenitni sta ti dve šoli, sledi iz tega, da je bilo v mariborski v šestih letih 190 slovenskih in 94 nemških učencev, v Grottenhofu pa v istem času 105 slovenskih 285 nemških učencev. «Res je,» piše dalje «Štajerc», «da se poučuje v obeh šolah samo v nemškem jeziku, a obe šoli imata (!) pripravnico ali vadnico, v kateri se učenci seznanijo toliko z nemškim jezikom, da lahko sledijo potem pouku v prvem in drugem razredu šole.» To je nemogoče! To mora priznati vsakdo, ki ima količkaj možgan v glavi. Vprašamo pa: zakaj mora biti pri vsaki šoli pripravnica?! Dajte nam slovenskih sol, pri katerih ni potreba nikakih pripravnic! Zakaj kradete ljudstvu denar iz žepa za nepotrebne pripravnice? Takih sol, kakršni sta v Mariboru in Grottenhofu, Slovenci nepotrebujemo! Dalje piše «Štajerc»: «Kar se tiče torej potrebe glede gospodarstvenega pouka na Štajerskem, se je Slovincem gotovo bolj ustreglo, kakor pa Nemcem.» Človek res ne ve, ali bi se jezil, ali bi se smejal takim budalostim. Dve gospodarski šoli sta na Štajerskem, obe sta popolnoma nemški, pa se je vendar ž njima Slovincem bolj ustreglo nego Nemcem. Ptujski «Štajerc» mora imeti res same osle med svojimi pristaši, da se jim upa pokladati tako hrano.

Še enkrat izjavljamo, da se popolnoma strinjamo s postopanjem slovenskih poslancev, katerim kličemo: le pogumno naprej za pravice slovenskega ljudstva! Slovenski narod je z vami!

Državni proračun za leto 1905. Vlada je v državnem zboru predložila proračun za leto 1905. Skupni izdatki znašajo 1.776,326.654 K, pokritje pa znaša 1.777,901.387 K. Med potrebščinama za Štajersko je med drugimi: za železni most preko Drave pri Mariboru 80.000 K, za novi most preko Pesnice v mariborskem okraju 15.000 K, za dograditev ceste pri Lučah 10.000 K, za most čez Savo in Krko pri Brezicah 20.000 K, za popravo po povodnji l. 1903 povzročene velike škode od Maribora in do Središča nadaljni obrok 61.500 K, za poslopje učiteljskega v Mariboru (prvi rok) 4500 K, za gradbo poslopja okrožnega sodišča v Mariboru 94.000 K, za notranjo upravo tega poslopja 25.000 K, za zidažo uradnega poslopja v Slov. Bistrici 25.000 K.

Moje popotne misli po Slovenskih goricah. V prijazni slovenski vasi v Trebetincih pri Sv. Andražu v Slovenskih goricah imata dva rokodelca svoji delavnici. Ob okrajni cesti stoji kovačnica, a blizu nje kolarnica. Na kovačnici te prijazno pozdravlja samo slovenski napis «Kovač», a na kolarnici se ti roga dvojezični «Kolar-Wagner». Vozeč se mimo, so iskale moje oči kovača in kolarja, a nobenega nisem mogel zagledati — bila je

nedelja. Vendar so se mi misli sukale krog njiju, rad bi poznal oba, da bi videl tudi na njunem obrazu pomen obeh napisov. Misli moje so dale žnjima mnogo opraviti. Kovač se mi dozdeva biti pametna glava. On kaže namreč s svojim napisom popotnikom, da tod prebiva slovenski rod, ki se ponaša s tem, da je Slovenec. On pa tudi dobro ve, da njegovo kladivo kuje za Slovence in da si pri njem ne more noben Nemec dati ničesa delati, ker Nemcev tam sploh ni, ali če bi se tudi kateri mimo vozil, si bode dal v potrebi vsejedno pri njem konja podkovati ter bode vsaj vedel, da je bil pri slovenskem kovaču. Kolarjeva glava se mi dozdeva zverženih misli. Kolar namreč kaže potnikom dvojno lice, rojeno slovensko in po nemškutariji spačeno nemško. Mislim, da mu napis «Wagner» še ni nobenega Nemca v kolarnico privlekel, ker jih tam ni, k večjemu kakega nemškutarja Bračkovca ali Ornikovca, ki pa vsi skupaj pravilno nemško ne znajo. Ta njegov napis je domačinom in potnikom očitno oznanilo, da prebiva v ti hiši zmešana pamet, ki ni niti nemška niti slovenska. Imen obeh si nisem zapomnil, pač pa njuna napisa. Moža mi še danes rojita po glavi, ko bodem zopet hodil po lepih Slovenskih goricah, si zapišem imena obeh. Ti potnik, glej, koder vidiš na deželi po kmetih samo slovenske napise, tam je doina odkritosrčni rod, ki ljubi in spoštuje svoj materni jezik, tja se obrni prijaznega obraza. Kjer najdeš slovenske in nemške ali celo samo nemške napise, tam krog gotovo diši po Ornikovem in Bračkovem firnežu, s katerim se mažejo hiše naših kmetov in se žnjim njihova pamet meša. Slovenski zemlji pristuje slovensko lice, kakor nevesti lep venec, nemško lice pa se ji ravno toliko spodobi, kakor kravi očala.

Potnik.

Srčne bridkosti očeta Ornika. Kakor da bi ga gad pičil, tako je skočil kralj prest in žemelj pol metra od tal ter zajavkal z obupnim glasom: «Ah, uničiti me hočejo, mene in «Štajerca!» Na pomoč, nemškutarji, na pomoč!», tedaj, ko je naš vrli «Slovenski Štajerc» jel razkrivati njegove lumparije, ki bi ga pravzaprav morale tirati oblastim v roke. Brž je sedel do smrti užaljeni «kmečki prijatelj» za mizo in pisal dolga pisma vsem svojim višjim zaščitnikom, naj ga maščujejo. Ali, o bože, ti dobri! Njegovi prijatelji prebivajo vsi le na Štajerskem, a na Kranjsko ne sega njihova moč. Besen je letal po sobi in vpil: «Slovenskega Štajerca» in njegovega urednika mi spravite stran!» Rotil in prosil, pisal in brzojavil je na vse nemške malike, a zastonj. Da bi popolnoma ne znorel, so mu storili postavno dovoljeno uslugo in napravili hišno preiskavo v uredništvu «Slov. Štajerca». Seveda brezuspešno. «Kar urednika dajte zapreti,» je zamoledoval, a kranjske oblasti so rekly: «Ne boš ga, Joža, tukaj nismo na Štajerskem.» In Joža Ornik se je od žalosti onesvestil. Led in «Štajerčeve» obkladke mu po Wratschkovem naročilu polagajo na žgoči senc, da bi mu se ne vnela . . . slama. Kaj - pa, pravite vi na to, dragi bralci «Slovenskega Štajerca», o našem uredniku, ki tako neustrašeno trga krinke Orniku raz komedijantski obraz? Že vidimo, da smo na pravi poti. Ornika bo pošteno slovensko ljudstvo kmalu spoznalo v vsej njegovi ostudni nagoti in se bo s studom obračalo od njega in njegovega sleparskega lista. Naš

list, tako ga lahko imenujemo vsi vrli Slovenci, se širi od dne do dne po vseh slovenskih deželah, Ornikov gineva, kot sneg na solncu.

Ko bi bil Ornik naš prijatelj, bi se bil lahko v deželnem zboru potegoval za nas, ali pa je ganil le z mezincem? Ne! Slovenski stariši! Ali je bil Ornik za to, da bi dijaške kuhinje, kjer dobivajo vaši učeči se sinovi gorak obed, dobile deželne podpore? Ne! Pač pa je rad videl, da so «Studentenheimu», kjer so sami nemški fanti, dobili ogromne svote! Ali je bil Ornik za to, da bi dobili Slovenci svojo kmetijsko šolo, kjer bi študirali samo dve leti? Ne! On hoče, da bi Slovenci nič ne študirali, ali k večjemu na nemški šoli, ki pa traja za Slovence 3 leta (za Nemce samo 2). Tudi naši poslanci so zahtevali kmetijske in meščanske šole s slovenskim učnim jezikom, kjer bi se pa naši fantje popolnoma nemški naučili. Pek Ornik je našemu slovenskemu narodu nevoščljiv, ne privoščil nam, da bi se v svojem jeziku učili! Vsi Slovenci poznate družbo sv. Cirila in Metoda, ki stavi ob nemških mejah šole, da zamorejo naši otroci v domačo šolo, kjer se učijo v slovenskem jeziku. Ali so že «prijatelji slovenskega ljudstva» Ornik, Štigger in Wratschko dali za te le en vinar? Nikdar ne! Oni pač podpirajo nemško protestantovsko društvo «Südmark», ki kupuje slovenska posestva za Nemce, zida šole v naših okrajih, iz katerih otroci se sramujejo svoje matere, zaničujejo svoj rod. Ali so ti nemški odrešeniki pri družbi sv. Mohorja, ki vendar ni politična? Med vsemi 80.000 ne najdeš ne enega! Ali je Ornik za to, da bi mi dobili slovensko vseučilišče v Ljubljani? Ni misliti! Krč ga prime, če le sliši besedo o tem. To so vam «kmetijski prijatelji»! Naš nebeski Izveličar nam pravi o teh: Varujte se lažnivih prerokov, ki pridejo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabljivi volkovi. Po njih sadu jih bode te spoznali. In mi začenjamo spoznavati njih sad . . .

Na vislice sta obsojena Oskar Šegula in Alojzij Muršec.

Zunanje novice.

Oporoka gledališčne igralki. Miss May Irwin, bogata ameriška gledališčna igralka, je naredila oporoko, v kateri določa 400.000 K za ustanovitev ameriškega narodnega gledališča. Po njeni smrti se mora ta svota teko dolgo nalagati z obrestmi, da naraste na 20 milijonov K, s tem kapitalom se potem ustanovi ameriško narodno gledališče, v katerem bodo smeli igrati le ameriški igralci in igralki. Igrati se bodo morale le ameriške igre, le tri tedne v letu se bodo smele predstavljati Shakespearove drame.

Nova prismojena moda v Ameriki. Neka bogata mesariža v New-Yorku si je dala po smrti svojega moža napraviti vse kroznike, skledice in skudelice s širokim črnim robom, ki ostanejo v rabi, dokler bo žalovala. Dasi je bila povabljenim gostom nova izmišljotina zopna,

vendar se v bogatih meščanskih krogih zelo naglo posnema.

Kače v portugalskem parlamentu. Veliko vzuemirjenje je nastalo nedavno v portugalski zbornici. Neki tajnik je vzel iz omare neke spise, pri tem pa je dregnul v gnezdo strupenih kač naočark, ki so planile na vse strani po dvorani. Tajnik je zbežal iz dvorane, zaloputnil vrata za sabo ter prestrašen klical na pomoč. Dolgo je trajalo, da se je našel pogumen mož, ki se je upal iti v sobo. Bil je to neki orožnik, ki je oborožen z batom previdno odprl vrata. Res se mu je posrečilo ubiti štiri strupene kače; potem pa ni mogel nobene več najti. Ker pa leži po sobi vse polno papirja in knjig, se uradniki boje, da še niso vse kače pobite ter se noben ne upa več v sobo.

Ciganski zločin. Blizu neke farme pri Valley Forge so našli truplo nekega 4 letnega dečka Mihaela Mayerskega, katerega so ukradli cigani njegovim staršem. Dečkova glava je razbita, dočim je njegov vrat prerezan. Šest ciganov, kateri so umora sunljivi, so zaprli in policija jih je le težavno obranila pred razkačenim ljudstvom. Cigani so dečka vplenili v petek zvečer. Neki drug deček je to videl, toda predno je zamogel o tem naznati drugim ljudem, so cigani izginili. Minulo nedeljo so oboroženi državljani iskali roparjev in pri tem našli dečkovo truplo. Kraj trupla nedolžnega otroka je ležal kol, ki je bil krvav. O tem so takoj obvestili oblasti in vsa policija iz Phoenixville je pričela zasledovati cigane. Popoldne so jih nekoliko ujeli, toda jetniki nočejo o zločinu ničesar slišati. Ko so cigane dovedli v Phoenixville, je klicalo razkačeno ljudstvo: «Linčajte jih!» «Sežgite jih!» i. t. d. Vendar pa do linčanja ni prišlo.

Strašno maščevanje. Trgovec Nik. Karetnikov v Petrogradu je zalotil svojo ženo na grešnem sestanku z gardnim častnikom Iv. Smirnovim. Goljufani mož se je strašno maščeval nad zapeljivcem. Častnika je namreč polil s petrolejem ter ga užgal. V trenutku je nesrečni častnik zaplapolal liki živa baklja ter je preminul v grozovitih mukah. Nato se je šel trgovec sam javit sodišču, ki ga je zaprlo.

Oz 23 let razkrito hudodelstvo. Pred 23 leti so našli na Furlanskem v reki Torre nekega moža, ženo, voz in konja. Ker sta bila mož in žena iz tujine, ju ni nihče spoznal ter se je splošno sodilo, da sta se po nesreči zvrnila v naraslo vodo. Sedaj pa je izpovedal neki kmet v Ville-si na smrtni postelji, da je on z dvema vaščanoma, ki ju noče imenovati, napadel tujce, ki so ju oropali ter s konjem in vozom vred vrgli v vodo.

Prodana žena. Neka lepa kmečka deklica iz Ampezza (Tirolsko), ki je služila v Italiji, se je seznanila z nekim Sicilijancem ter se kmalu na to z njim poročila. Toda mlada žena ni dolgo uživala zakonske sreče, o kateri je sanjala. Že tretji dan po poroki je prodal dobri mož svojo ženo za lepo svoto nekemu Turku v Aleksandrijo za njegov harem, kjer je revica še danes. Sicer se ji je posrečilo, da je svoje domače na Tirolskem obvestila o svoji usodi, toda njena osvoboditev bo zelo težavna, ako ne celo nemogoča.

Po nedolžnem obsojen. Državno sodišče se je bavilo te dni s tožbo nekega Petra Gosickega zoper pravosodno ministrstvo za odškodnino, ker je 6 let po ne-

dolžnem presedel. Gosicki je bil 9. maja 1897. pri porotnem sodišču v Novem Sandecu obsojen zaradi požiga v dosmrtno ječo, dasi je neprestano zatrjeval nedolžnost. Iz ječe si je prizadeval doseči, da bi se obravnava obnovila, kar se je lani njegovi materi tudi posrečilo. Pri novi obravnavi je bil Gosicki soglasno oproščen. V ječi si je našel nadubo. Zahteval je pri justičnem ministru odškodnino za prestano kazen. Ministrstvo mu je nakazalo za vse skupaj 9200 K. S tem pa Gosicki ni bil zadovoljen ter lje ministrstvo tožil za 11.540 K in dosmrtno rento 600 K. Razsodba se še ni izrekla.

Grof izvošček in mežnar. V Vel. Varaždinu se je naselil za izvoščka grof Ladislav Stadnický. Dosedaj je bil grof ravnatelj graščine grofa Platen-Silberg. Ker pa je prišla graščina v druge roke, odpovedala se je grofu služba. Dobil je 10.000 K odpravnine. S tem denarjem si je kupil dva konja in voz ter si začel služiti kruh s prevažanjem ljudi in tovorov. Razen tega je tudi prosil za službo mežnarja.

Konec tatu. V Gradcu je bilo zadnji čas večkrat pokradeno pri trgovcu Rappelu. Končno je policija dobila sum na poštnega pomožnega slugo Ferdinanda Pucklarja. Dva detektiva sta šla v njegovo stanovanje, ki pa je bilo od znotraj zaklenjeno. Na poziv, naj odpre, je Pucklar štirikrat v vrata ustrelil. Detektiva sta nato vrata vlomila, a v hipu, ko sta skočila v sobo, si je sprožil Pucklar peti strel v sence ter se zgrudil mrtev. Enega sokrivca — nekoga Jos. Klementa — že imajo pod ključem, ostale pa še iščejo.

Strašno zločinstvo. V praškem predmestnem kraju Krču so razkrili pred nekaj dnevi veliko hudodelstvo. Neka Matilda Hanseli je prišla pred dvema letoma iz Ogrske k svoji oženjeni sestri Weber ter se pri njej nastanila s svojim poldrugo leto starim sinčkom. Matildo je večkrat obiskoval neki Takasc, posestnik kamnolomov na Ogrskem. Hotel se je z Matildo oženiti, četudi je imela sina. Ker pa njegovi starši niso marali o taki ženitvi ničesar slišati, je Takasc prodal svoje kamnolome ter sklenil takoj po poroki z Matildo odpotovati v Ameriko ter se tam stalno naseliti. Že je bilo vse urejeno pri duhovniku ter tudi naročeni vozni listi za potovanje v Ameriko. Med tem se je Matilda zaradi svojega sina sprla s sestro ter se preselila k vrtnarju Walleschu, ki je stanoval s svojo ženo in pastorko v vili «Wilhelm». Takasc je potem prihajal tja, in Walleschovi so videli, da ima mnogo denarja in da je kupil svoji zaročenki razne dragocenosti. Sklenili so, da oba upijejo ter si denar prilaste. Nekega dne, ko je šla Matilda po neko stvar v klet, pohitel je Wallesch za njo ter jo udaril s kladivom po glavi, da se je takoj mrtva zgrudila. Zvečer je prišel zopet Takasc. Walleschovi so mu rekli, da je Matilda šla nekaj kupit, da pa se kmalu vrne. Med tem je Takasc legel spat. Ko je zaspal, sta ga Wallescheva napadla in ubila. Drugo jutro sta naložila obe trupli na dvokolnico ter ju zapeljala v stekleni cvetličnik ter ju skupaj pokopala. Denar in vse dragocenosti sta jima seveda pobrala. Wallesch je hotel umoriti tudi otroka, toda žena ga je odvrnila od tega, vzela je otroka ter ga zanesla v gozd izložit. Potem so Walleschevi razglasili, da sta Matilda in Takasc pobegnili v Ameriko, a otroka sta pustila v gozdu. Nihče ni o tem dvomil, in policija je izdala za pobeglima celo

tiralnico zaradi izloženja otroka. Seveda je tiralnica bila brezuspešna, ker sta iskana počivala globoko pod zemljo. Toda kazen ni izostala. Wallesch je imel s svojo pastorko grešno razmerje, vsled česar je prišlo med njim in ženo opetovano do burnih prizorov. Da bi se žene rešil, izmislil si je glupo nakano. Izkopal je eden okostnjak umorjenih žrtev, zvelkel ga na cesto ter pustil pri njem listek, s katerim se dolži njegova žena umora. Zaprli so lepo trojico. Komisija, ki je preiskala vrt, je našla zakopana še dva druga okostnjaka, moža in žene. Misli se, da so to kosti Matildine sestre in njenega moža Weberja, ki sta ob istem času izginila.

Otrokove sanje. «Mama, sanjalo se mi je, da si umrla». Tri noči zapored se je mala Mabel prebudila in zakričala zgoraj navedeno. Ko je prve dvakrat dete zakričalo, ga je mati iskreno poljubila v dokaz, da sanje niso bile resnične in da bode mama še dolgo živela. In dete je potem po kratkem spanju v tretje prišlo materino roko, bila je — mrzla in inache dobrohotne ustne niso več govorile svojemu srčku. Sanje so bile le prerresnične, kajti mater je zadela kap. Oče ubogega otroka je nočni čuvaj na Lackawanna železnici. Ko se je zjutraj vrnil domov in odprl vrata, je videl grozno sliko. Na stolu pred posteljo je videl mrtvo ženo, pred katero je nezavestno ležalo njegovo dete. Zdravnik, kateri je prišel takoj na lice mesta, je dognal, da je mati umrla vsled srčne kapi. Dete so težavno zopet obudili, vendar je pa še zelo bolno. Roberts je povedal, da je deklica že prejšnje dve noči sanjala o smrti svoje matere. Ker jo po zadnjih sanjah ni našla kraj sebe na postelji, jo je pričela iskati. «Mama, meni se je zopet sanjalo, da si umrla in jaz te nisem mogla najti,» kričal je otrok in hitel proti materi. «Mama, ali me ne slišiš? Jaz sem, tvoja Mabel?» Potem, ko je prijela mrzlo roko svoje matere, katero je zaman skušala prebuditi, vzkliknila je: «O, mama, ti si v resnici umrla,» nakar se je onesvestila.

Listek.

Upornik.

Novela. — Poslovenil S. V. Starogorski.

II.

Malo oseb je v novejšem času tako težko popisati, kakor Katarino II., udovo po carju Petru III. V njej sta bili združeni dve bitji. Mirno piše z jednim ter istim peresom sedaj pesmice, pisma in z ravno istim peresom in hladnokrvnostjo podpiše smrtno obsodbo. Med tem ko Pugačev zaseda deželo za deželo, si mirno dopisuje s prijatelji o tem čudnem pustolovcu, ki si domišlja, da pribori z nekolicimi stotinami pijanih kozakov carski prestol.

Nekega dne sedi v pisarni. Pri nji je princezinja Ašov in grof Panin, odgojitelj njenega sina, velikega kneza Pavla.

— Je li res — dé z zaničljivim nasmehom, — da nosi ta kozak svoj nos tako visoko, da mu nihče ne more pogledati v njega?

— To se lahko prepričate, — odvrne princesinja, — ako Vaše Veličanstvo tega upornika prime nekoliko krepkeje. Upor je mnogo nevarnejši, kakor se je mislilo

od začetka, ker se mu je pridružilo skoraj vso priprosto ljudstvo.

— Kaj to, priprosto ljudstvo, — odvrne Katarina, — ti hlapci?! Nič drugega, kakor da se dado samo zapeljavati, plazeč tiho, boječi se vzbudit le majhen šum, da bi ne prišel do naših ušes. Ako bi ravno sedaj ne imeli vojske s Turki in če bi bil B' bikov boljši vojskovodja, bi bila vstaja zadušena že davno.

V tem trenutku vstopi ordonančni častnik, blešč in prašen.

— Kakšne vesti prinašate? — ga vpraša Katarina.

— Slabe, veličanstvo — odgovori častnik. — Vse zoper Pugačeva poslano vojske so pobite. Polkovnik Bulov je bil s celo posadko Olenburga pobit. Slovečega astronoma Lovieca so lopovi natakneli na kol in ga nosili okrog, češ: da bi bil bližje zvezd! Mnogo mest je razdanih in sovražnik je šele tri dni oddaljen od Moskve.

— Dobro, idite! — reče osuplo Katarina, skoneča pismo in ga odda strežarju.

III.

Vest o sovražniku ni bila pretirana. Pugačev je razpel šotore pred vratmi Moskve. Njegove zmage so ga ohrabile, da ni bil več tako plašljiv, kakor v začetku. Vprijateljil se je svojih zmag in se vdal razuzdanemu življenju. S tem je zgubil ugled pri vojakih. Da sta mu ostala Tugarev in Zofija še zvesta, se to ni prigodilo zavoljo prijateljstva, posebno od strani Tugareva ne, ker je Pugačev zavrgel svojo zakonito ženo Zofijo in se zavezal z drugo.

Vznemirjen od temne prihodnosti se je vdal pijančevanju. Tedaj, ko bi lahko žel sad svoje sleparije, da bi se poskušil v odločilnem boju, se je raje prijel zvijače.

Podkupil je častnika caričine telesne straže, da ga pusti se približati Katarini in jo umoriti. Z dogovorjenim znamenjem je hotel dati svojim prijateljem na znanje, ds se mu je umor posrečil.

Bilo je zvečer, ko je Tugarev pred šatori, ki so ležali krog Moskve, nemirno hodil gor in dol. Strašen srd, katerega je le zadržal siloma, mu je žarel iz očes.

Njegova hčerka Zofija, ki je sedela nekoliko oddaljena od očeta, ga je skrbno in s strahom opazovala. Vedno večji strah jo je obhajal, in konečno je padla jokaje pred očeta.

— Oče — vzklikne proseče, — odpusti mi . . . ne umori Emeljana!

— Zakaj bi ga umoril, dete? — reče kozak z ne-navadnim glasom. — zakaj bi ga umoril? Ali nisem njegov prijatelj, njegov pomočnik? . . .

V tem hipu stopi iz šatora Pugačev, rdeč od vina, na strani neke žene,

— Pugačev, čas je! — zakliče kozak s pobešenimi očmi, da bi prikriil svojo jezo. — Obleka, da se preoblečeš v telesnega stražnika, je pripravljena. Bodi previden in ti si car!

— Tako pojdi in me obleci! — zapove Pugačev.

Dvournno pogleda na poslopja Moskve in dne na se obleko telesnega stražnika, objame še enkrat ničvredno ženo in odide.

— Prokletstvo in pogubljenje! — zagodrnja kozak, preteč za njim.

Dalje pribodnjic.

ŠALJIVI ŠTAJERC.

Štirje vinski bratci.

(Spisal Peter Verdnik.)

V nekem slovenskem mestu zelenega Sp. Štajerja, kateremu pa gospodari peščica Nemcev in nemčurjev, so živeli štirje rokodelci raznih strok, po imenu Findl, Jutz, Keifer in Dauner, vsi ene misli in enake «visoke» nemške izobrazbe.

V svojih delavnicah niso imeli pomočnikov, kajti takim se mora plačati za storjeno delo, kar bi na teden le odneslo precej poličkov, vajenci pa ne stanejo drugega, kakor nekaj borne hrane in se smejo po mnenju nemške izobrazbe po vrhu še klofutati.

Cel teden so hodili po gostilnah ter pili za od vajencev zaslužene groše in trošili svojo nemško kulturo.

Kadar pa je kak Slovenec pri njih kaj naročil, so pa bili sladki, kakor ona lisica, katera je čnega vrana ogoljufala za sir.

Značilno pa je, da niso bili samo gospodarji tako ozko zvezani, marveč tudi med vajenci teh štirih nemških kulturonošcev se je razvilo odkritosrčno prijateljstvo.

Kdo ne pozna hudomušnosti vajencev? Umevno je toraj, da so tudi ti zbijali razne šale o svojih mojstrih, o katerih so prepevali:

Findl, Jutz, Keifer und Dauner, sind alle vier Gauner.

Jutz, Keifer, Dauner und Findl, sind alle vier G'sindl.

Keifer, Dauner, Findl und Jutz, sind alle vier nichts nutz.

Dauner, Findl, Jutz und Keifer, sind alle vier Säufer.

Nekega večera sedijo ti štirji, od svojih vajencev tako čislani poštenjaki v gostilni prav židane volje, kajti požrli so čez dan lepo število Slovencev in spraznili še več poličkov. Pogovarjali so se o različnih stvareh, slednje tudi o svojih ženah.

Vsak je trdil, da je njegova žena najbolj klepetava, in čutil se je žaljenega, ako mu je drugi to oporekal. Ni manjkalo dosti, de se niso v resnici sprli.

«Veste kaj, prijatelji,» reče Findl, «da se ne bomo tukaj prepirali o soprogah, stavim sledeči predlog:

Kdor od nas štirih nocoj, ko pride domov, ne bo storil, kar mu bo žena ukazala, plača jutri zvečer v tej gostilni 10 bokalov vina. Ob 7. uri zvečer pridemo skupaj in vsak mora pod časno besedo povedati resnico.»

Med velikim krohotom so sprejeli ta predlog, spraznili še nekaj poličkov ter so potem majali v pozni noči, ali boljše rečeno ranega jutra, vsak proti svojemu domu.

Vajenci so se drugi dan jako čudili, da so mojstri ostali celi dan doma, kajti kaj takega se še ni zgodilo, kar pomnijo.

Umevno je, da so mojstri komaj čakali večera, kajti celi dan prestati brez gostilne je nekaj strašnega, zlasti za onega, ki je vaje presedel cel dan v gostilni.

Točno ob sedmi uri so stali vsi štirje v dogovorjeni gostilni.

Konec . . .

Zakaj ni mogel spati.

«Kaj imaš, Andrejče?» reče Tone bratu, «tako krmezljivo gledaš.» «Vidiš,» mu odgovori Andrejče, «nocoj nisem mogel prav nič spati, ker sem imel strašne sanje.»

*

Davek na modrost.

Ptujski občinski zastop je pred kakim mesecem nasvetoval finančnemu ministru, naj poviša državne dohodke tako, da uvede davek na človeško pamet. «Čim več pameti, tem večji davek. Videli boste,» nadaljuje občinski svet v svojem predlogu, «kako bodo ljudje še silili k temu davku! Drug bode hotel biti pametnejši od drugega!»

«Prav dobro ste jo pogodili,» je odgovoril minister na dotični predlog, «in v priznanje vaše duhovite iznajdbe bode te vi, gospodje občinski odborniki, z vašim županom vred prvi oproščeni tega davka!»

*

Ni treba zapisati.

Pekornik: «Vi, Janez, vi ste slišali, ko je Kaloberek govoril, da sem jaz napravil neke sleparije?»

Janez: «Da, slišal!»

Pekornik: «Kaj pa je n. pr. rekel?»

Janez: «Rekel je med drugim, da je naš župan največji slepar, in je še pristavil, da nam to zapiše, če mu drugače ne verjamemo.»

Pekornik: «No, ste mu rekli, naj vam to zapiše?»

Janez: «Ne, gospod župan, ker smo mu itak verjeli!»

*

Zvest mož.

«Pa, gospa Brlačka, kaj se vam je zgodilo, da imate tako zateklo lice?»

«Eh, mož me je tako udaril za uho.»

«Kaj, vaš mož? Tega bi si pač ne bila mislila! Nasprotno pač!»

«I veste, podnevi bi se seveda ne bil upal kaj takega, a udaril me je ponoči v spanju. Sanjalo se mu je namreč, da je v krčmi med svojimi znanci, ki so prav robato zabavljali na žene, in eden izmed njih je obiral celo mene. Kot zvest mož se je seveda moj mož potegnil zame, ker pa ni oni molčal, mu je hotel moj mož priložiti krepko zaušnico, toda udaril je mene tako, da sem sedaj zatekla. In potem še huda nisem mogla biti, ker je vendar lepo, da se je moj mož tako krepko potegnil zame!»

*

Dober izgovor.

Kmetški fant slučajno ubije v mestu šipo pritličnega okna ter zbeži po ulicah. Gospodar ga doteče in pravi: «Ubili ste pri meni okno!» «Vem,» odgovori prvi. «Plačajte ga torej,» pravi gospodar. «Ne vidite li, da tečem domov po denar?» reče mladeničter uide v stranske ulice.

*

Dobra soseda.

Prišla je soseda k sosedu, ki je ravno pekla krofe ter jo naprosila, da bi jih spekla tudi ona v njeni že vroči masti. Soseda ji dovoli. Ko so krofi spečeni, zahvali se ji došla žena in reče: «Hvala vam, soseda! Kadar bom jaz kuhala zelje, prinesite vi pleče, da se vam skuba v mojem zelju, tako vam vsaj nekoliko vrnem prijaznost in dobroto.

Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani nanzanja, da je g. Jernej Bahovec v Ljubljani založil peresa v korist naše družbe in da jih je že začel razpečavati. Zaklopnica vsebuje 144 peres in stane dve kroni. Naročajte jih, vse rodoljubne Slovenke in vsi zavedni Slovenci, da bo korist družbe tem večja.

Za knjigo «Slovenski fantje v Bosni in Hercegovini», katero je letos izdala «Družba sv. Mohorja», je izdelal krasne platnice knjigovez g. Fran Breskvar v Ljubljani (Ribji trg). Cena vezavi v lične, res umetniško izdelane platnice je 1 K 20 v. Posamezne platnice veljajo 80 v. Priporočamo!

Listnica uredništva.

Gdč. M. K.: Z zajcem sta sicer dobro napravili, v bodoče pa pustite, da bode zajcem obešala zvonce na vrat nemčurska gospoda, ki ima mnogo časa za to. Zdravstvujte!

Slovenski rodoljub priprostega stanu: Imate zelo dobre misli, samo preveč nadolgo opisujete. Sicer pa porabimo za prihodnjo številko, kolikor bode mogoče. Živeli!

Gospod Matej Perger, učitelj pri Sv. Juriju v Slov. goricah: Potrjujemo s tem, da vi niste v nikaki zvezi z dopisi v našem listu, objavljenih od Sv. Jurija v Slov. goricah. Tudi z dopisom v današnji številki o «Kameli» niste v zvezi.

Julika K. v L.: Za današnjo številko prepozno.

Dopisniku iz Ormoža: Porabimo za prihodnjo številko. Odboru bralnega društva v Selnici ob Dravi: Tudi prepozno. Ako pa zahtevate, da ponatisnemo v prihodnji številki, nam pravočasno pišite.

«Oleander»: Smo vedno na razpolago. Čim prej, tem bolje. Udarite s kolom!

Kovači, pozor!

Najfinejši moravski premog se dobi pri trgovcu **Alojziju Vršču v Ljutomeru** in sicer po najnižji ceni. Vsak naj se enkrat prepriča in bo ostal vedno odjemalec tega premoga. 21

Poziv!

Ker v zadnji številki «giftne krole» dopisnik iz Babinec pri Ljutomeru v svojem ne-lanem dopisu podpisana napada, zato ista odločno zahtevata, da pove in našteje vse tiste zanimivosti o mlajšem in starjšem sinu «vrle» Slovenke.

Milan Vrščič.

Srečko Vrščič.

Družinska pratika

za leto 1905 se dobi pri trgovcu Al. Vršču v Ljutomeru. 22

Vidmaric kaže kmetom moč „Pakraških kapljic“ in „Slavonske zeli.“

P. Jurišić, lekarnar

Pakrac.

Pozor!

Bolnemu zdravje!

Pozor!

Slabemu moč!

Pakraške kapljice in slavonska zel, to sta danes dve najpriljubljenejši ljudski zdravili med narodom, ker ta dva leka delujeta gotovo in z najboljšim uspehom ter sta si odprla pot na vse strani sveta.

Pakraške kapljice delujejo izvršno pri vseh želodčnih in in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, boleti iz želodca, vet ove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjajo mrzlo in vse druge bolezn, ki vsled mrzlice nastajajo. Zdravijo vse bolezni na jetrih in vranici. Najboljše sredstvo proti boleti maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi: **PETER**

JURIŠIĆ, lekarnar v Pakracu št. 209, Slavonija. — Denar se pošilja naprej ali s poštnim povzetjem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 12 stekleničic (1 ducat) 5 kron, 24 stekleničic (2 ducata) 8 kron 60 vin., 36 stekleničic (3 ducati) 12 kron 40 vin., 48 stekleničic (4 ducati) 16 kron, 60 stekleničic (5 ducato) 18 kron.

Manj kakor 12 stekleničic se ne razpošilja.

Slavonska zel se rabi s prav sijajnim in najboljšim vspehom proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamolkosti, hripavosti v grlu, težkemu dihanju, astmi, proti bodenju, kataru in odstranjuje goste sline ter deluje izvršno pri vseh, tudi najstarejših prsni in pljučnih bolestitih.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 2 originalni steklenici 3 krone 40 vin., 4 originalne steklenice 5 kron 80 vin., 6 originalnih steklenic 8 kron 20 vin.

Manj kakor dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom:

PETER JURIŠIĆ, lekarnar v Pakracu 209, Slavonija.

JOSIP HOLC, trgovec v Slavčini pri Sv. Ani v Slov. Goricah, nanzanja, da je prevzel prodajo posameznih števil „Sl. Štajerca“.

Loterijske številke

vlečene dne 12. novembra:

Trst: 90, 44, 24, 74, 45.

vlečene dne 5. novembra:

Gradec: 45, 54, 50, 21, 78.

Alojzij Uršič

trgovec v Ljutomeru

23

priporoča svojo zalogo zimskega blaga kakor tudi izgotovljene obleke po najnižji ceni. — Blagovolite me s svojim obiskom obilokrat počastiti. — Svoji k svojim!

MILO

Izvrstne pralne moči.

Ceno, ker izgatno.

Monte Christo

Pazite na oblastveno zavarovani vtisek

„MONTE CHRISTO“

Naprodaj v vsaki konsumni zalogi ali pri vsakem večjem trgovcu. 25

Tvornica Apolonovih sveč in mila na Dunaju VII.

Ivan Jax in sin

Ljubljana.

Dunajska cesta 17.

priporoča

svojo bogato zalogo

šivalnih strojev in vozniških koles, glasbenih avtomatov in pisalnih strojev.

Najizvrstnejše in najboljše tamburice (glasbeno orodje) izdeluje in razpošilja prva sisečka tovarna tamburic

J. STJEPUŠIN

Sisek (Hrvaško).

Ta tovarna je bila odlikovana na Pariški razstavi leta 1900 in na Milenijski leta 1896.

Razven vsega glasbenega orodja so tudi vsakovrstne sekirice (note) za različne instrumente v zalogi. Priporočajo se izvrstne gosli, citre, kitare, mandoline, harmonike in okarine. V isti tovarni izbaja tudi strokovni list

„Tamburica“

po enkrat na mesec ter stane za celo leto 8 kron z glasbeno prilogo vred.

Za vsaki instrument se jamči.

Velik cenik s slikami se pošlje na zahtevanje zastonj.

Zdravje je največje bogastvo.

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in ne nadkrižljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni. Posebno odstranjujejo trganje po kosteh, nogah in rokah ter ozdravijo vsak glavobol. One delujejo nedosegljivo in spasonosno pri želodčnih boleznih, ublažujejo katar in izmeček, odpravijo naduho, bolečine in krče, pospešujejo

in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Te preženejo velike in male gliste ter bolečine, po teh provzročene. Tudi delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter «koliko» in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico in od te izvirajoče boleti.

Te kapljice so najboljše sredstvo proti bolezni na maternici in «madronu» in zato ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši.

Dobiva se samo v „Mestni lekarni v Zagrebu“. Naručuje se edino in točno le pod naslovom:

„Mestna lekarna“, Zagreb, Markov trg št. 80 poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot en ducat (12 steklenic) se ne pošilja. Cena je naslednja in sicer franko na vsako pošto:

1 ducat (12 stekl.)	4 K	— h.	4 ducati (48 stekl.)	14 K	60 v.
2 „ (24 „)	8 „	— „	5 „ (60 „)	17 „	— „
3 „ (36 „)	11 „	— „			

Priznalnih pisem imam na tisoče, da jih ni mogoče vseh tukaj ponatisniti, zato navedem imena le nekaterih gospodov, ki so z posebnim uspehom uporabljali kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili: Ivan Barentinčić, učitelj; Janko Kišur, kr. nadlogar; Štefan Barčić, župnik; Ilija Manić, opančar; Sofija Vuhelić, šivilja; Jožef Seljanić, kmet, i. t. d.

Mestna lekarna v Zagrebu,

Mestni trg št. 80, poleg cerkve sv. Marka.

Ustanovljena leta 1860.

Ustanovljena leta 1860.

Trte naprodaj.

Vsem vinogradnikom uljudno naznanjam, da imam za jesen in prihodnjo pomlad več tisoč suho cepljenih trt za prodati in sicer: Šipon rumeni 2000, laški rilček 1000, silvanec zeleni, cepljeni na R. Portalis 1000. Cena za komad I. vrste 18 h, II. vrste 10 h.

Oglasiti se je ustmeno ali pismeno pri

Alojziju Matjašiču, trtničarju v Dragoviču

pošta Jursinci pri Ptujju.

81

Gospodom trgovcem

priporočam po nizki ceni fini cvetlični papir v vseh barvah, kakor tudi druge okraske za božično drevo in jaslice. Vzorci papirja poštine prosti na razpolago.

Velespoštovanjem

85

J. D. Peteršič, Ptuj

trgovina s papirjem in galanterijskim blagom.

Stanje hranilnih vlog nad
19 milijonov kron.

Stanje rezervnega zaklada
nad 650.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje po 4%, ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice. Posoja se na zemljišča po 4 $\frac{1}{4}$ % na leto. — Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred n. pr. v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menjice in vrednostne papirje.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Podružnica v Celovcu. Podružnica v Spletju.

Akcijski kapital 1.000.000 K.

Kupuje in prodaja vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz. Zamenjava in eskomptuje izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predujme na vrednostne papirje. Zavaruje srečke proti kurzni izgubi. — Denarne vloge sprejema v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške
ženitvinske kvacije.

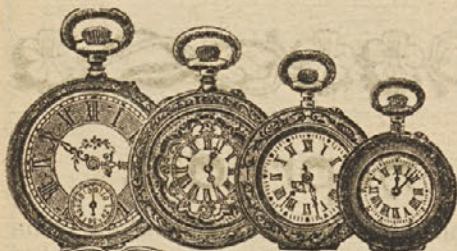
Eskomt in inkasso menic.

Borzna naročila.

Promet s čeki in nakaznicami.

Največja in najcenejša

domača narodna eksportna trvdka ur, zlatnine
in srebrnine. Priznано dobro blago!

Žepne ure so pravega švicarskega izdelka.

H. Suttner

urar

v Kranju (Kranjsko).

Zalagatelj družbe c. kr. državnih uradnikov za Avstrijo, priporoča svojo bogato zalogo finih in natančno idočih švicarskih ur, zlatnine in srebrnine. — Mali dobiček, veliko spečavanje. — **Ceniki na zahtevo zastoj in poštnine prosto.**

Opomba. Da je moje blago zares fino in ure zanesljivo idoče, je dokaz to, da razpošiljam iste na vse kraje sveta. Kdor hoče kupiti dobro idočo uro, naj se zaupno obrne na mojo trvdko.

Ustanovljeno 1. 1832.

Priznано najboljšje oljnate barve

zmlete s stroji najnovejše sestave, prekašajo vsako konkurenco po finosti, ki omogočijo z jako majhno množino pobarvati veliko površino, razpošilja

po nizkih cenah

Adolf Hauptmann

v Ljubljani

prva tovarna oljnatih barv, firneža, laka in steklarskega kleja. Zaloga slikarskih in pleskarskih predmetov.

Ilustrovani ceniki dobe se brezplačno.

Prodaja na debelo.

Prodaja na drobno.